

EMILY RODDA

GÖZYAŞI GÖLÜ

DELTORA

ALTIN
KİTAPLAR

10 YAŞ +

FAMILY RODD

CANAVARLAR VE BÜYÜLER ÜLKESİ DELTORA...

Deltora ülkesinin koruyucusu olan Deltora Kemerini, Gölgelerin Efendisi tarafından çalınmıştır.

Lief adlı genç, Deltora Kemerini bulmakla görevlendirilir.

Lief, aile dostları Barda ve ekibe sonradan katılan Jasmine ile birlikte tehlikelerle dolu bir arayışa girer.

Deltora Kemerini'nden çalınan yedi mücevherden biri olan altın sarısı topazı bulan grup, ikinci mücevheri de bulmak için canavar büyücü Thagan'ın hüküm sürdüğü bölgeden geçmek zorunda kalır. Yolculukları süresince ihanetler, hileler ve tehlikelerle boğuşan kahraman üçlünün, en sonunda büyüleri Gözyaşı Gölü'nün korkunç bekçisi ile karşılaşmaları gerekecektir...

ISBN 978-975-21-0782-3

9 789752 107823

KİTABIN ORJİNAL ADI	DELTORA QUEST THE LAKE OF TEARS
YAYIN HAKLARI	© SCHOLASTIC AVUSTRALYA PTY. LTD. 2000 AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
METİN VE GRAFİK GRAFİKLER	EMILY RODDA, 2000 KATE ROWE
KAPAK İLLÜSTRASYONU	MARC MCBRIDE, 2000
KAPAK İLLÜSTRASYONLARI	MARC MCBRIDE
KAPAK DÜZENİ	GÜLHAN TAŞLI
BASKI	1. BASIM / MART 2009 AKDENİZ YAYINCILIK AŞ Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 0782 - 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 86 / 446 38 87
0.212.446 38 88

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

DELTORA

GÖZYASI GÖLÜ

EMILY RODDA

TÜRKÇESİ
FERHAN ERTÜRK

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

- 1 * *Sessizlik Ormanı*
- 2 * *Gözyaşı Gölü*
- 3 * *Fareler Şehri*
- 4 * *Kum Bataklığı*
- 5 * *Korku Dağı*
- 6 * *Canavar Labirenti*
- 7 * *Kayıp Vadi*
- 8 * *Del'e Dönüş*

İÇİNDEKİLER

1- KÖPRÜ	9
2- ÜÇ SORU	13
3- DOĞRU VE YALANLAR	18
4- KURTARMA	25
5- DEHŞET	30
6- NIJ VE DOJ	38
7- SÜRPRİZLER	45
8- GÖZLERİ FAL TAŞI GİBİ AÇIK	51
9- TAŞ BASAMAKLAR	57
10- ÇABUK DÜŞÜNME	64
11- RALADIN'E DOĞRU	71
12- MÜZİK	78
13- GÖZYAŞI GÖLÜ	85
14- SOLDEEN	92
15- BÜYÜCÜ	98
16- ÖZGÜRLÜK İÇİN SAVAŞ	106

*Canavar
Labirenti*

*Korlu
Dağı*

*Kum
Bataklığı*

*Kayıp
Vadi*

DELTORA

Gölgeler Ülkesi

Gözyaşı
Gölü

Sessizlik
Ormanı

Fareler
Şehri

Del

ÜLKESİ

Öykü Öncesi...

On altı yaşındaki Lief, o daha doğmadan önce babasının verdiği sözü tutmak ve Büyülü Kemer'in yedi mücevherini bulmak için büyük bir maceraya atılır. Krallığı büyü ve Gri Muhafızlar'ın yardımıyla işgal edip halkını köle eden Gölgelerin Efendisi'nden kurtaracak tek şey kemerdir.

Ametist, topaz, elmas, yakut, opal, lapis, lazurit ve zümrütten oluşan kemer Gölgelerin Efendisi'nin ülkeye hükmetmesi için çalınmıştır. Mücevherler kemerdeki yerlerine konulabilirse ve Deltora tahtının vârisi bulunabilirse Gölgelerin Efendisi'nin zulmü sona erecektir.

Lief yola, bir zamanlar saray muhafızı olan arkadaşı Barda'yla çıkar. Korkunç Sessizlik Ormanı'ndaki ilk maceralarında tanıştıkları, Lief'le aynı yaşlarda olan vahşi bir öksüz kız, Jasmine de onlara katılır.

Ormanda Yaşam Zambakları'nın nektarının şifalı güçlerini keşfederler. Aynı zamanda ilk mücevheri bulmayı da başarırlar. Sadakatin sembolü olan altın topazın, yaşayanlar ile ruhlar arasında bağlantıya geçme gücünün yanı sıra, henüz bilmedikleri başka güçleri de vardı...

Devamı...

1

KÖPRÜ

Lief, Barda ve Jasmine güneşli bir sabah yola koyuldular. Gökyüzü soluk maviydi. Güneş ağaçların arasından yükselerek altın ışık demetleriyle yürüdükleri dolambaçlı patikayı aydınlatıyordu. Sessizlik Ormanı'nın dehşeti çok gerilerde kalmıştı.

Böyle bir günde Deltora'da her şeyin iyi olduğuna inanmak çok kolay olurdu, diye düşündü Lief, Barda'nın arkasından yürürken. Kalabalık ve harabeye dönmüş Del şehrinin uzakta; devriye gezen Gri Muhafızlar'ın, korku ve açlık içinde yaşayan halkın sefaletinden uzakta, ülkeyi Gölgelelerin Efendisi'nin yönettiğini neredeyse unutabilirdiniz.

Ama bunu unutmak aptallık olurdu. Şehrin dışı güzeldi, ama tehlike, Gözyaşı Gölü'ne kadar her yerde pusuya yatmıştı.

Lief arkasına bir göz attı ve Jasmine'in bakışlarıyla karşılaştı. Jasmine, bu yoldan gitmek istememişti. Bütün gücüyle buna karşı çıkmıştı.

Şimdi her zamanki gibi yavaş ve sessizce yürüyordu, ama vücudu kasılmıştı ve yüzünde sert, ciddi bir ifade vardı. Bu sa-

bah uzun siyah saçlarını eski püskü kıyafetinden yırttığı bir kumaş parçasıyla bağlamıştı. Her zamanki dağınık, kahverengi bukelleri olmadan yüzü çok küçük ve soluk, yeşil gözleri de kocaman görünüyordu.

Filli adındaki küçük kürklü yaratık omzuna yapışmış, gergince dişlerini takırdatıyordu. Kuzgun Kree, hem yere konmak istemiyormuş, hem de çok uzaklaşmaya isteksizmiş gibi ağaçların arasında sarsakça uçuyordu.

İşte o anda Lief, ne kadar korkmuş olduklarını anladı.

Ama Jasmine ormanlarda çok cesurca davranmıştı, diye düşündü Lief ve çabucak önüne döndü. Bizi kurtarmak için hayatını riske attı. Deltora'nın bu bölümü kesinlikle tehlikeli. Ama Göl-gelerin Efendisi'nin hükümdarlığındaki her yer tehlikeli. Buranın ne özelliği var ki? Bize söylemediği başka bir şey mi var?

Üç arkadaş Sessizlik Ormanı'ndan ayrıldıktan sonra nereye gideceklerini konuşurlarken çıkan tartışmayı hatırladı.

“Doğrudan kuzeye gitmek delilik olur.” diye ısrar etmişti Jasmine, gözleri ışıldıyordu. “Oralara Büyücü Thaegan hükmediyor.”

“Orası her zaman onun kalesi olmuştur, Jasmine.” diye sabırla belirtti Barda. “Ama geçmişte birçok yolcu oradan geçerek öyküsünü anlattı.”

“Thaegan şimdi öncekinden on kat daha güçlü!” diye bağırdı Jasmine. “Kötülük, kötülüğü sever. Göl-gelerin Efendisi gücünü artırdı, böylece artık kötülüğün yanı sıra kibri de arttı. Kuzeyden gidersek akıbetimiz kötü olacak!”

Lief ve Barda bakiştılar. Jasmine Sessizlik Ormanı'ndan ayrılıp Deltora Kemerinin kayıp mücevherlerini bulmak için onlara katılmaya karar verdiğinde ikisi de sevinmişti. Ormanlarda ölüp

Gözyaşı Gölü

gitmemelerini ona borçluydular. Onun sayesinde ilk taş, altın rengi topaz şimdi Lief'in gömleğinin altında saklı olan kemere takılmıştı. Geriye kalan altı taşı bulmak için yola çıktıklarında Jasmine'in yeteneklerinin çok işe yarayacağını biliyorlardı.

Ama Jasmine çok uzun bir süre tek başına yaşamıştı. Başkalarının planlarını uygulamaya alışık değildi ve düşüncelerini açıkça söylemekten korkmuyordu. Şimdi Lief, Jasmine'in rahatsızlık verici, başa çıkılmaz bir yol arkadaşı olacağını can sıkıcı bir şekilde fark ediyordu.

"Mücevherlerden birinin Gözyaşı Gölü'nde gizlendiğine eminiz, Jasmine." dedi sertçe. "Oraya gitmemiz gerekiyor."

Jasmine ayağını sabırsızca yere vurdu. "Tabii ki!" diye bağırdı. "Ama bunu yapmak için Thaegan'ın bölgesini baştan aşağı geçmemiz gerekmiyor. Niçin bu kadar inatçı ve aptalsın, Lief? Göl, Thaegan'ın arazisinin kenarında. Eğer daha büyük bir daire çizip güneyden yaklaşırsak son ana kadar o fark etmeden gidebiliriz."

"Böyle bir yolculuk bizi Os-Maden Tepeleri'nden geçmeye zorlayacaktır. Bu da yolu beş misli uzatır." diye daha Lief karşılık vermeden homurdandı Barda. "Hem o tepelerde ne tür bir tehlikenin olacağını kim bilir? Hayır. Ben planladığımız yoldan gitmemiz gerektiğine inanıyorum."

"Ben de." diye ona katıldı Lief. "Bu durumda ikiye bir."

"Değil!" diye sertçe karşılık verdi Jasmine. "Kree ve Filli benim tarafımda oy kullanıyorlar."

"Kree ve Filli'nin oyu yok." diye çıkıştı Barda. En sonunda sabrı taşmıştı. "Jasmine... ya bizimle gel ya da ormanlara geri dön. Karar senin."

Emily Rodda

Bunun ardından hemen peşinden gelen Lief'le beraber yürümeye başladı. Jasmine, uzun bir aradan sonra yavaşça arkalarından yürüdü. Ama kaşlarını çatıyordu ve geçen günler içinde gitgide daha ciddileşip sessizleşti.

*

Lief, o kadar dalmıştı ki neredeyse yoldaki dönemeçte aniden duran Barda'ya çarpacaktı. Özür dilemeye kalktı, ama Barda eliyle onu susturup işaret etti.

Ağaçların arasındaki yolun sonuna gelmişlerdi ve tam önlerinde büyük bir uçurum vardı. Çıplak kayalar güneş ışığında pembe pembe parlıyordu. Korkunç boşluğun üzerinde halat ve tahattan yapılmış, sallanan dar bir köprü vardı. Ve köprünün önünde iri yarı, altın rengi gözleri olan, esmer bir adam duruyordu. Elinde güzel eğri bir kılıç vardı.

Uçurum, toprağın içindeki bir yarık gibi köprünün iki yanında uzayıp gidiyordu. Esen rüzgâr, yumuşak ve ürkütücü bir ses çıkarıyordu. Büyük kahverengi kuşlar ani rüzgârla kanatlarını iyice açarak, devasa uçurtmalar gibi dalışlar yapıyorlardı.

Sallanan köprü dışında karşıya geçmek için başka bir yol yoktu. Ama altın rengi gözleri olan adam, dev köprüye giren yolda kılını bile kıpırdatmadan durmuş nöbet bekliyordu.

2

ÜÇ SORU

Lief kaskatı kesildi, kalbi hızla atarken Jasmine de ardından dönemeci döndü. Önlerindeki şeyi gördüğünde onun da derin bir nefes aldığını işitti.

Altın rengi gözleri olan adam da onları fark etti, ama yerinden kıılmıdamadı. Öylece durup bekledi. Üzerinde bir peştamal dışında hiçbir şey yoktu, ama yine de rüzgârda titremiyordu. O kadar hareketsizdi ki nefes alıp vermese heykel sanılabılırdı.

“Büyülenmiş.” dedi fısıldayarak Jasmine ve Kree bunun üzerine hafif bir inleme sesi çıkardı.

Dikkatlice ilerlediler. Adam, sessizce onları izledi. Ama sonunda tam korkunç uçurumun kenarında durduklarında, onları uyarırcasına kılıcını kaldırdı.

“Geçmek istiyoruz, dostum.” dedi Barda. “Kenara çekil.”

“Sorularıma cevap vermeniz lazım.” diye alçak ve kulak tırmalayıcı bir sesle karşılık verdi adam. “Doğru cevap verirseniz geçebilirsiniz, eğer cevabınız yanlışsa sizi öldürmem gerekiyor.”

“Kimin emriyle?” diye sordu Jasmine.

“Büyücü Thaegan’ın emriyle.” dedi kulak tırmalayıcı sesle adam. Bu ismi söyleyince sanki ürperir gibi oldu. “Bir keresinde

bir arkadaşımı ölümden kurtarmak için onu kandırmaya çalıştım. Bu yüzden şimdi doğru ve yalanlar bir olana kadar köprü nöbetini tutmak benim kötü kaderim oldu.”

Hepsine teker teker baktı. “Soruma kim cevap verecek?”

“Ben vereceğim.” dedi Jasmine. Barda’nın onu engelleyen elini iterek öne çıktı.

Yüzündeki korkulu bakış kaybolmuştu. Yerine, Lief’in bir an için tanıyamadığı başka bir ifade gelmişti. Lief şaşkınlık içinde bunun acıma olduğunu fark etti.

“Tamam.” Koca adam ayağına baktı. Tozların içinde bir sıra sopa duruyordu.

“Sopaların hiçbirini almadan sekizi altı yap.” dedi adam kabaça.

Lief midesinin bulandığını hissetti.

“Bu, adil bir soru değil.” diye bağırdı Barda. “Biz büyücü değiliz.”

“Soru soruldu.” dedi adam, altın rengi gözleri hareket etmiyordu. “Cevap verilmesi gerek.”

Jasmine sopalara bakıyordu. Aniden eğildi ve onları hareket ettirmeye başladı. Vücudu yaptığı şeyi saklıyordu, ama ayağa kalktığı anda Lief nefesini tuttu. Ortada hâlâ sekiz sopa vardı, ama şimdi şöyle görülüyordu.

ALTI

“Çok iyi.” dedi adam. Sesinde hiçbir değişiklik olmamıştı.
“Geçebilirsiniz.”

Kenara çekildi ve Jasmine köprüye doğru yürüdü. Ama Lief ve Barda, onu takip etmeye kalktığı anda adam yollarını kesti.

“Sadece cevap veren geçebilir.”

Jasmine dönmüş onları izliyordu. Kree siyah kanatlarını açmış, başının üstünde uçuyordu. Köprü tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

“Sen devam et.” dedi Barda. “Biz arkandan geleceğiz.”

Jasmine başıyla hafifçe onayladı ve köprünün üstünde rahatça yürümeye başladı. Sanki Sessizlik Ormanı’ndaki bir ağacın dalıymış gibi aldırmandan ilerliyordu.

“Sen konuştun, o zaman sırada senin sorun var.” dedi altın rengi gözleri olan adam ve Barda’ya döndü. “İşte sorun: Dilencinin sahip olduğu, zenginin istediği, ölünün yediği şey nedir?”

Ortada bir sessizlik oldu. Sonra...

“Hiçbir şey.” dedi sakince Barda. “Cevap: Hiçbir şey.”

“Tamam.” dedi. “Siz geçebilirsiniz.”

Kenara çekildi.

“Arkadaşım sorusuna cevap verene kadar beklemek istiyorum.” dedi Barda kıınıdamadan. “Sonra köprüden beraber geçebiliriz.”

Emily Rodda

“Buna izin yok.” dedi adam. Eğri kılıcı tutan kollarındaki güçlü kaslar biraz gerildi.

“Git, Barda.” diye fısıldadı Lief. Gerginlikten teni seğirtiyordu, ama soru ne olursa olsun cevap vereceğinden emindi. Jasmine ve Barda başarmışlardı. O ikisinden de daha çok bilgiliydi.

Barda kaşlarını çattı, ama daha fazla tartışmadı. Lief, onun köprüye adım atıp yavaşıya yürürken kenarlardaki halatları sıkıca tutuşunu izledi. Halatlar, ağırlığı karşısında gıcırdayordu. Büyüyük kuşlar rüzgârla beraber etrafında süzülüyorlardı. Çok aşağılarda ince, yılan gibi kıvrılarak ilerleyen bir nehir vardı. Ama Barda aşağıya bakmadı.

“İşte üçüncü soru.” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle altın rengi gözleri olan adam ve yerine geri döndü. “Uzun olduğu için adil olsun diye iki kez soracağım. İyi dinle.”

Adam konuşmaya başlayınca Lief bütün dikkatini ona verdi. Soru bir şiir şeklindeydi:

*Thaegan en sevdiği yemeğini yutar,
Mağarasında çocuklarıyla beraber:
Hot, Tot, Jin, Jod,
Fie, Fly, Zan, Zod,
Pik, Snik, Lun, Lod,
Dehşet salan Ichabod,
Her çocuk tutar küçük bir kurbağa,
Her kurbağada kıvrılır iki şişko larva.
Her larvada iki cesur pire.
Kaç canlı var Thaegan'ın mağarasında?*

Gözyaşı Gölü

Lief, rahatlamış gibi gülümsedi. Annesinin dikkatli bakışları önünde kaç bitmeyen öğleni işlem yaparak geçirmişti? Bu sınavı kolayca geçebilirdi!

Yere eğildi ve şiir tekrar edilirken toprağa rakamları yazarak dikkatlice saydı.

Thaegan'ın çocuklarının toplamı on üçtü. On üç tane kurbağa. Yirmi altı tane larva. Elli iki tane de pire. Toplamı da... yüz dört ediyordu. Lief toplamı iki kez sağladı ve konuşmak için ağzını açtı. Sonra neredeyse yanlış yaptığını fark ederek korktu. Thaegan'ın kendisini eklemeyi unutmuştu.

Neredeyse olacak felaketten dolayı nefes nefese ayağa kalktı. “Yüz beş.” dedi nefes nefese.

Adamın tuhaf gözleri parlamış gibi göründü. “Doğru cevaplamadın.” dedi. Eli yıldırım gibi uzanıp Lief'in kolunu menegene gibi sımsıkı yakaladı.

Lief dehşete kapılarak ağzı açık ona bakakaldı. “Ama... toplam doğruydu!” diye kekeledi. “Çocuklar, kurbağalar, larvalar, pireler... ve Thaegan'ın kendisini de eklersek yüz beş yapıyor!”

“Evet.” dedi adam. “Ama Thaegan'ın en sevdiği yemeği unutun. Canlı yutulan bir kuzgun. O da mağaradaydı, midesinde canlı olarak. Cevap yüz altıydı.”

Eğri kılıcını kaldırdı. “Doğru cevaplamadın.” diye tekrar etti. “Ölmeye hazır ol.”

3

DOĞRU VE YALANLAR

Lief kurtulmaya çalıştı. “Soru adil değildi!” diye bağırdı. “Beni kandırdın! Thaegan’ın hangi yemeği sevdiğini nereden bilebilirdim ki?”

“Neyi bilip neyi bilmediğin beni ilgilendirmiyor.” dedi köpürünün bekçisi. Eğri kılıcını Lief’in boynuna gelene kadar kaldırdı.

“Hayır!” diye bağırdı Lief. “Bekle!” Bu dehşet anında düşüncelerinden biri Deltora Kemerine ve üzerindeki topaza odaklandı. Eğer bunu engelleyemezse bu altın rengi gözleri olan adam, o öldükten sonra kemeri bulacak, cesedinden alacak ve belki de Thaegan’a verecekti. Ondan sonra Deltora sonsuza kadar Gölgelelerin Efendisi’nin olacaktı.

Kemerini uçurumdan aşağı atmalıyım, diye çaresizce düşündü. Barda ve Jasmine’in bunu yaptığını görmesini de sağlamalıyım. Böylece, onu tekrar bulma şansları olabilir. Tabii ki eğer bunu yapacak kadar zamanım olursa...

“Sen bir düzenbaz ve dolandırıcısın!” diye bağıırken elleri gömleğinin altına sokup kemerin tokasını buldu. “Doğru ve yalanlar bir olana kadar bu köprüye bekçilik etmek için lanetlendiğine şaşmamak gerek!”

Gözyaşı Gölü

Umduğu gibi, adam duraksadı. Altın rengi gözleri öfkeyle parladı.

“Benim acım o kadar kolay elde edilmedi.” diye karşılık verdi. “Thaegan özgürlüğümü alıp beni bu toprak parçasına bağlama lanetini sadece nefretinden dolayı yaptı. Eğer doğru ve yalanlar oyunuyla o kadar ilgileniyorsan başka bir oyun daha oynayacağız.”

Lief’in parmakları kemerde donup kaldı. Ama içinde beliren umut kırıntısı düşmanının sonraki kelimeleriyle yok oldu.

“Nasil öleceğine dair bir oyun oynayacağız.” dedi adam. “Bir şey söyleyebilirsin, sadece bir şey. Eğer söylediğin doğruysa seni ellerimle boğacağım. Eğer söylediğin yanlışsa kafanı keseceğim.”

Lief, başını eğip parmakları gizlice kemerin tokasını açmaya çalışırken düşünüyormuş gibi yaptı. Toka sıkışmıştı ve açılmıyordu. Eli topaza değdi... eğer acele etmezse o kadar zor kazanılan şey, bu kadar kısa bir sürede kaybedilecekti.

“Bekliyorum.” dedi köprünün bekçisi. “Söyleyeceğini söyle.”

Doğru mu, yanlış mı söyleyecekti? Kafasının kesilmesi boğulmasından daha mı iyiydi? İkisi de olmasa daha iyi olur, diye korkuyla düşündü Lief. Ve ardından, aklına muhteşem bir fikir geldi.

Küstahça bekleyen adama baktı. “Kafam kesilecek.” dedi açık bir şekilde.

Adam tereddüt etti.

“Evet?” diye bağırdı Lief. “Söylediğimi duymadın mı? Doğru mu, yanlış mı?”

Ama düşmanının bir cevabı olmadığını biliyordu. Eğer bu doğruysa adam onu boğacaktı ve böylece söylediği yanlış olacaktı. Eğer yalansa adam onun kafasını kesecekti, böylece söylediği doğru olacaktı.

Panik içinde bunu nasıl düşündüğünü merak ederken önündeki uzun boylu adam titreyerek derin bir iç çekti. Sonra Lief'in gözleri açıldı ve şaşkınlıkla bağırdı. Çünkü adamın vücudu dalgalanıp erimeye ve şekil değiştirmeye başlamıştı.

Teninden kahverengi tüyler fıskınıyordu. Bacakları kısalıyor, ayakları genişleyip pençelere dönüşüyordu. Güçlü kolları ve omuzları değişip kocaman kanatlar hâlini alıyordu. Eğri kılıcı vahşi ve kıvrık bir gaga oluyordu.

Birkaç saniye içinde adam kaybolmuştu. Onun yerinde, alının rengi gözleri olan kocaman görkemli bir kuş duruyordu. Zafferan dolu bir bağırsıkla kanatlarını açtı, havaya yükseldi ve rüzgârla süzülüp dalışlar yapan diğer kuşlara karıştı.

Doğru ve yalanlar bir olana kadar köprü nöbetini tutmak benim kötü kaderim.

Lief, baştan aşağı tir tir titreyerek bakakaldı. Olanlara inanmakta zorlanıyordu. Köprünün nöbetçisi, Thaegan'ın büyüsyüle insan şekline zorla sokulmuş bir kuştı. Büyücü kadının nefretinden zincirlenmiş gibi yere bağlanmıştı.

Ve becerikli cevabı Thaegan'ın büyüsunü bozmuştu. Sadece kendi hayatını kurtarıırken Thaegan'ın büyüsunü de bozmuştu. Kuş, en sonunda özgürlüğüne kavuşmuştu.

Bir ses kafasında dolaşan bütün düşünceleri dağıttı. Köprüye göz attı ve dehşet içinde köprünün parçalanmaya başladığını gördü. Hiç düşünmeden fırlayıp iki eliyle halatları tuttu ve daha önce hayal bile edemediği bir şekilde korkunç uçurumun üstünden koştu.

Barda ve Jasmine'in karşıda ellerini uzatmış kendisini beklediklerini görebiliyordu. Çığlık çığlığa ona bağıran seslerini duyabiliyordu. Arkasında tahtalar onları birbirlerine bağlayan iplerden sıyrılıp gıcırdadı ve aşağıdaki nehre düştü.

Gözyaşı Gölü

Yakında ip de kopacaktı. Bunu biliyordu. Şimdiden gevşemişti. O koşarken köprü mide bulandırıcı bir şekilde sallanmaya başlamıştı.

Tek düşünebildiği şey, daha hızlı koşmaktı. Ama henüz daha yarı yola gelmişti ve yeteri kadar hızlı koşamazdı. Şimdi ayağının altındaki tahtalar kayıp gidiyordu. Tökezleyip düşerken halatlar, sıkı sıkı yapıştığı ellerini kesiyordu. Ayağını koyacağı bir yer olmadan havada sallanıyordu. Orada çaresizce ve rüzgârla dövülerek sallanırken önündeki tek güvenli yol olan tahtalar kayıp aşağıdaki nehre düşmeye başladı.

Acılar içinde, köprüden geriye kalan son şey olan, sarkmış halatları tutarak elleriyle ilerlemeye başladı. Altındakileri ve eli kayarsa başına gelecekleri düşünmemeye çalışıyordu.

Del'de bir oyun oynuyorum, diye heyecanlı bir şekilde düşündü. Gerilen bileklerindeki ağrıları umursamadı. Ayaklarının altında sadece çamurlu bir hendek var. Arkadaşlarını beni izliyorlar ve eğer düşersen bana gülecekler. Tek yapmam gereken, ellerimle asılarak gitmeye devam etmek.

Ardından bir sarsıntı hissetti ve halatların arkasındaki uçurumdan koptuğunu anladı. Anında öne doğru sallanıp önündeki uçurumun çiplak, sert yüzüne doğru hızla ilerledi. Saniyeler içinde pembe kayalara çarpacak ve bütün kemikleri un ufak olacaktı. Rüzgârda süzülürken kendi çığlığını, Barda ve Jasmine'in çığlığını duydu. Gözlerini sımsıkı kapadı...

Bir hamleyle kocaman bir şey altına girdi ve mide bulandırıcı sallanış, yüzü ve kollarındaki yumuşak bir sıcaklıkla durdu. Gitgide yukarı kaldırılıyordu ve koca kanatların çırpışı kulaklarında rüzgârdan daha güçlü duyuluyordu.

Sonra gayretli eller tarafından yakalandı ve sert zemindeki topırağa yuvarlandı. Kulakları çınliyordu. Duyabildiği bağışma ve kahkaha sesleri çok uzaktan geliyormuş gibiydi. Ama gözlerini açtığında Jasmine ve Barda'nın üzerine eğildiğini gördü. Neşe ve rahatlamayla bağıranlar onlardı.

Doğruldu. Bitkinlik ve baş dönmesinden yere sıkıca yapıştı. Onun için, hâlâ köprünün yerdeki bekçisi olan altın rengi göz-lü koca kuşla göz göze geldi.

Bana hayatımı geri verdin, diyordu bu gözler. Ben de şimdi seninkini geri verdim. Sana olan borcum ödendi. Lief daha bir şey söyleyemeden, kuş bir kez başını salladı ve kanatlarını açıp yüksekere doğru süzüldü. Arkadaşlarına katılıp onlarla uçarken Lief onu izledi. Uzun uçurum boyunca çığlıklar atarak uzaklarda gözden kayboldular.

*

“Onun bir kuş olduğunu biliyordun.” dedi Jasmine’e yavaş yavaş. Kendisini hâlâ zayıf ve acılar içinde hissetmesine rağmen uzun süre dinlenmeyi reddetmişti. Uçurumları görmek bile kendisini hasta hissetmesine neden oluyordu. Onlardan elinden geldiği kadar çabuk uzaklaşmak istiyordu.

Jasmine başıyla onaylayıp omzuna Filli’yle beraber tüemiş olan Kree’ye bir göz attı. “Bunu hissettim.” dedi. “Gözlerindeki acı ve özlemi gördüğümde ona çok acıdım.”

“Belki büyük bir acı içinde olabilirdi.” diye homurdandı Barda. “Ama bizi sorgusuz sualsiz öldürebilirdi.”

Kız kaşlarını çattı. “Bundan dolayı suçlanamaz. Thaegan’ın istediğini yapmaya lanetlenmişti. Ve Thaegan... korkunç bir cannavardır.”

Gözyaşı Gölü

Gözleri tiksintiyle karardı. Onu neredeyse ölüme götüren bulmacayı hatırlayan Lief, şimdi bunun nedenini anladığını sandı. Barda'nın ileri gitmesini bekleyip sonra tekrar Jasmine'le konuştu.

“Sen, Thaegan'dan kendin için değil Kree için korkuyorsun.” dedi yavaşça. “Öyle değil mi?”

“Evet.” dedi kız, dümdüz önüne bakarak. “Kree çok uzun zaman önce ondan kaçtıktan sonra Sessizlik Ormanı'na geldi. Büyücü ailesini yakaladığında Kree daha yeni yuvadan çıkmıştı. Bu yüzden, bir şekilde o da benim gibi. Gri Muhafızlar annemle babamı götürdüklerinde ben de çok küçüktüm.”

Dudakları gerildi. “Kree'yle yıllardır beraberiz. Ama sanırım ayrılma zamanımız geldi. Onu tehlikeye atıyorum. Belki de her şeyden daha çok korktuğu bir ölüme. Buna katlanamam.”

Kree, alçak bir sesle şakıdı ve kız, onun için kolunu kaldırıp bileğine kondurdu.

“İstekli olduğumu biliyorum, Kree.” dedi. “Ama ben değilim. Bunu konuştuk. Şimdi gerçekten kararımı verdim. Lütfen ormanlardaki eve dön. Eğer hayatta kalırsam, senin için geri geleceğim. Eğer kalmazsam... en azından güvende olacaksın.”

Durdu, bileğini havaya kaldırdı ve hafifçe salladı. “Git!” diye emretti. “Eve git!”

Dengesini bulmak için kanatlarını çırpan Kree, itiraz edersine öttü.

“Git!” diye bağırdı Jasmine. Sertçe elini silkeledi ve Kree bileğinden düştü. Çılgınlık atarak havaya yükseldi, üzerlerinde bir kez daire çizdi ve sonra uzaklaştı.

Jasmine dudaklarını ısırды ve geriye bakmadan yola devam etti. Filli, omzunda mutsuz bir şekilde dişlerini takırdatıyordu.

Lief, ona rahatlatacak bir şey söylemeye çalıştı, ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

Bir ağaç korusuna geldiler ve yeşil gölgeden geçen dar bir patikayı izlemeye başladılar.

“Thaegan güzel, canlı ve özgür olan her şeyden nefret eder.” dedi en sonunda Jasmine. Yeşil eğrelti otlarının bir araya toplandığı ve ağaç dallarının üzerlerinde kemer oluşturduğu bir açıklığa girdiler. “Kuşlar, Gözyaşı Gölü’nün etrafındaki topraklarda bir zamanlar D’Or denen bir şehir olduğunu söylüyorlar. Altın kuleleri, mutlu insanları, bereketli çiçekleri ve ağaçları olan, cennet gibi bir şehir. Şimdi, ölü olan bir yer.”

Elini etrafında salladı. “Thaegan ve çocukları kötü eserlerini bitirdiğinde bütün bunlar da öyle olacak.”

Tekrar aralarında bir sessizlik oldu ve sessizlikte açıklığın etrafındaki ağaçların hışırtısını fark ettiler.

Jasmine kasıldı. “Düşmanlar!” diye fısıldadı. “Düşmanlar yaklaşıyor!”

Lief hiçbir şey duyamıyor olsa da artık Jasmine’in uyarılarına aldırmazlık etmemeyi öğrenmişti. Buradaki ağaçları tanııyordu, ama yine de fısıldamalarını anlıyordu.

Hızla ileri koştu ve Barda’nın kolunu yakaladı. Barda durdu ve şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Jasmine’in yüzü bembeyaz olmuştu. “Gri Muhafızlar.” diye fısıldadı. “Koca bir birlik. Bu yoldan geliyorlar.”

KURTARMA

Lief ve Barda ağaçların üstüne doğru Jasmine'i takip ettiler. Sessizlik Ormanı'ndaki tecrübelerinden sonra yerin üstünde saklanmak doğal görünüyordu. Ellerinden geldiği kadar yukarı tırmanırken en sonunda adım sesleri duymaya başladılar. Ses artarken duracak güvenli ve rahat bir yer buldular. Lief'in kamufraj pelerinine sarındılar ve sık yaprak örtüsünün arkasına iyice gizlenip gri üniformalı adamların açıklığa girmesini izlediler.

Hiç kımıldamadan, dallara yapıştılar. Muhafızlar geçerken bunun çok kısa süreceğini sandılar. Ancak adamların altlarında durduğunu, silahlarını yere atıp yere yığıldıklarını görünce şaşırdılar.

Birlik, açıklığı mola yeri olarak seçmiş benziyordu. Üç arkadaş, umutsuzca bakiştılar. Bu ne şanssızlık! Şimdi belki de buldukları yerde saatlerce kalmak zorunda kalacaklardı.

Muhafızlar açıklığa gelmeye devam ediyordu. Kısa bir süre sonra gri üniformalar ve yankılanan sert sesler ortalığı doldurdu. Ve sonra, son askerler görüldüğünde, adım seslerinin yanı sıra zincirlerin tıngırtısı da duyuldu.

Muhafızlar, bir mahkûma eşlik ediyorlardı.

Lief bakmak için boynunu eğdi. Mahkûm daha önce gördüğü herkesten çok farklıydı. Çok ufaktı; kırıksık gri-mavi bir cildi,

ince kol ve bacakları, boncuk gibi küçük siyah gözleri ve başının tepesinden dik fıskıran bir tutam kızıl saç vardı. Boynunu sıkın deri tasmasından bir zincir ya da ip sallanıyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüştü. El ve ayak bileklerindeki zincirler, derisinin üzerinde kırmızı izler bırakmıştı.

“Bir Ralad yakalamışlar.” diye fısıldadı Barda. Daha iyi görmek için yaklaştı.

“Ralad nedir?” diye sordu Lief. Bu ismi daha önce duyduğunu ya da okuduğunu sandı, ama nerede olduğunu hatırlayamadı.

“Ralad’lar, inşaatçı bir ırk. Adin’le Deltora’nın ilk kral ve kraliçelerinin gözdeleyiydi.” diye fısıldadı. “Binaları, sağlamlığı ve gücü temsil ediyorlardı.”

Lief, şimdi bu ismi nerede okuduğunu hatırladı. Annesiyle babasının öğrenmesi için kendisine verdiği küçük mavi bir kitap olan *Deltora Kemerinde* görmüştü. Altlarındaki bitkin adama hayranlıkla bir göz attı. “Del sarayını yapanlar, Ralad’lardı.” diye mırıldandı. “Ama o çok ufak.”

“Karınca da ufaktır.” diye söylendi Barda. “Ama ağırlığının yirmi katını taşıyabilir. Önemli olan büyüklük değil, azimdir.”

“Sessiz ol!” diye fısıldadı Jasmine. “Muhafızlar seni duyacak! Öyle olursa anında izimizi bulurlar.”

Ama muhafızlar uzun yoldan geldikleri için yorgundular. Onların ilgilendiği tek şey, liderlerinin açıklığın ortasına koyduğu sepetlerden çıkarılan yiyecek ve içeceklerdi.

İki tanesi mahkûmu açıklığın kenarında sertçe yere itti ve üzerine bir şişe su attı. Sonra dikkatlerini yemeklerine verdiler.

Muhafızlar öylesine açgözlülükle yemeklerine saldırdılar ki, yedikleri çenelerinden aşağı akıp yere dökülürken Jasmine onlara iğrenerek baktı.

Gözyaşı Gölü

Ama Lief, gözleri açıklığa dökülen yemek artıklarına odaklanmış Ralad'ı izliyordu. Belli ki açlıktan bayılmak üzereydi.

“İskelet acıkmış!” diye kıs kıs güldü muhafızlardan biri. Yarı çiğnenmiş bir kemikle Ralad'ı gösteriyordu. “Al bakalım, iskelet!”

Mahkûmun oturduğu yere süründü ve kemiği uzattı. Aç adam önce sindi, sonra dayanamayıp almak için ileri uzandı. Muhafız kemikle sertçe burnuna vurdu ve çekti. Diğer muhafızlar yüksek kahkahalar attılar.

“Hayvanlar!” diye fısıldadı Jasmine. Kızgınlıktan kendi söylediklerinin duyulma olasılığını tamamen unutmuştu.

“Kımıldama!” diye sertçe fısıldadı Barda. “Çok kalabalıklar. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Şimdilik.”

Muhafızlar doyana kadar yiyip içtiler. Sonra, bir yığın gri larva gibi öylesine yayıldılar. Sirtüstü yatıp gözlerini kapattılar ve horlamaya başladılar.

Üç arkadaş ellerinden geldiği kadar sessizce, daldan dala Ralad'ın üstüne gelene kadar indiler. Ralad, hiç kımıldamadan duruyordu. Kamburunu çıkarıp başını eğmişti.

O da uyuyor muydu? Onu ürkütüp uyandırma riskini göze alamazlardı. Eğer bağırsa her şeyi kaybederlerdi.

Jasmine elini cebine daldırdı ve bir salkım kuru meyve çıkardı. Dikkatlice daldan uzanarak meyveleri öyle bir attı ki hareket-siz tutsağın tam önüne düştüler.

Ralad, derin bir nefes aldı. Salkımın durduğu yerin üstündeki açık gökyüzüne baktı, ama tabii ki hiçbir şey göremedi. Uzun gri parmaklar dikkatlice uzandı ve ödülünü kaptı. Bunun muhafızların zalim şakalarından bir başkası olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı, sonra meyveleri ağzına atıp kurt gibi yemeye başladı.

Emily Rodda

Zincirleri hafifçe şakırdadı, ama etrafındaki horlayan adamlar kımıldamadı bile.

“Çok iyi.” diye fısıldadı Jasmine. Dikkatlice nişan alarak mahkûmun tam kucağına başka bir meyve salkımı daha attı. Bu kez tam yukarı baktı ve boncuk gibi gözleri, ona bakan üç yüzü gördüğünde şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

Lief, Barda ve Jasmine çabucak parmaklarını dudaklarına bastırıp sessiz olması için onu uyardılar. Tek bir ses bile çıkarmadı ve yabancılar ağaçtan ona doğru yaklaşırken onları izleyip meyveleri ağzına doldurdu.

Muhafızları uyandırmadan onu zincirlerinden kurtarma şansları olmadığını zaten biliyorlardı. Başka bir planları vardı. Bu, çok tehlikeliydi ama yapılması gerekiyordu. Jasmine ve Lief’in mahkûmu muhafızların insafına bırakmaya gönülleri razı olmamıştı. Barda’nın fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. İçlerinde Ralad hal-kını bilen sadece oydu ve birinin Gri Muhafızlar tarafından esir tutuluyor olması onun için korkunç bir durumdu.

Jasmine ağaçta gözcülük yaparken Lief ve Barda ufak adamın yanına süzöldüler ve ona korkmamasını işaret ettiler. Ürperen mahkûm başıyla onları onayladı. Sonra şaşırtıcı bir şey yaptı. İnce parmaklarından birinin ucuyla yere tuhaf bir işaret çizdi ve sorarcasına onlara baktı.

Gözyaşı Gölü

Şaşırın Lief ve Barda birbirlerine baktılar, sonra da Ralad'a. Ne demek istediğini anlamadıklarını gördü Ralad. Siyah gözleri korkuyla büyüdü ve çabucak izi sildi. Ama yine de yeni gelenlere güveniyormuş gibi göründü ya da hiçbir durumun şu anda içinde bulunduğu durumdan daha kötü olamayacağını düşünmüştü. Muhafızlar hayvan gibi horlayarak uyurken Lief pelerinine sessizce ve çabucak sarılmasına izin verdi.

Tek şanslarının onu zinciriyle beraber taşımaları olduğuna karar vermişlerdi. Sıkıca sarılmış pelerinin, zincirlerin şangırtısını tamamen keseceğini ve düşmanlarını uyarmayacağını ummuşlardı.

Zincirler küçük adamı normalde olduğundan çok daha ağırlaştırmıştı, ama Barda, onu kaldırıp omzuna atmakta hiç zorlanmadı. Böyle bir yükü taşıyarak ağaçlara dönmenin tehlikeli ve gereksiz olacağını biliyorlardı. Mahkûm, patikanın ağzına çok yakın duruyordu. Tek yapmaları gereken oraya ulaşmak ve sessizce uzaklaşmaktı.

Bu hep beraber almak üzere oldukları bir riskti. Her şey çok iyi gidecekti. Muhafızlardan biri belki rüya görüyordu, belki görmüyordu, ama tam dönüp kolunu attığında yanındaki arkadaşının çenesine vurdu.

Yumruğu yiyen muhafız, bağırarak uyanıp ona kimin vurduğunu görmek için etrafına bakındı. Ve patikaya doğru koşan Lief'le Barda'yı gördü.

Bağırarak alarm verdi. Birkaç saniye içinde açıklık, uykudan uyanıp mahkûmlarının kaçtığını gören adeta kudurmuş hâldeki, kızgın muhafızlarla dolmuştu.

5

DEHŞET

Hayvanlar gibi uluyan muhafızlar, Lief ve Barda'nın ardından patikada yıldırım gibi koşmaya başladılar. Hepsinde sapan ve "kabarcık" denen zehirli çakıl cephaneler vardı. Hepsi de koşarken bir yandan sapanlarına kabarcıkları yerleştiriyorlardı. Rahatça nişan alacak duruma geldiklerinde, kabarcıkları atacaklarını ve önlerinde koşanların çaresizce düşüp acılar içinde bağıracaklarını biliyorlardı.

Lief ve Barda da bunu biliyordu. Belki Ralad da, çünkü Barda'nın omzunda zıplayıp dururken umutsuzluk içinde inliyordu. Ama muhafızlar kıvrılarak giden patika yüzünden rahatça nişan alamıyorlardı. Korkudan, Lief ve Barda'nın ayaklarına kanatlar takılmış gibiydi. Aralarındaki mesafeyi oldukça açmışlardı.

Ama Lief bunun sonsuza kadar devam etmeyeceğini biliyordu. Daha şimdiden nefes nefese kalmıştı. Uçurumdaki çetin sınavdan sonra düşmanı geride bırakmak için ihtiyacı olan güce sahip değildi. Gri Muhafızlar dinlenmeden günlerce koşabilirler ve her nereye saklanırlarsa saklansınlar avlarının kokusunu alabilirlerdi.

Gözyaşı Gölü

Çok gerilerden gelen ayak ve tangırtı sesleriyle düşen insanların kızgın bağırışlarını duyabildi. İçine dolan bir minnettarlık heyecanıyla Jasmine'in ağaçlardan onları takip ettiğini ve takipçileri takılıp düşsün ve geciksın diye yollarına dallar attığını tahmin etti.

Dikkatli ol, Jasmine, diye düşündü. Seni görmelerine sakın izin verme.

Jasmine gizlenmeye devam edebilir ve Filli'yle güvende olabilirdi. Muhafızlar açıklıkta sadece iki değil de üç yabancı olduğunu asla bilemeyeceklerdi. Ama arkadaşlarının başının belada olduğunu görüp hiçbir şey yapmamak onun tarzı değildi.

Başlangıç olarak, Lief tam önlerinde Jasmine'in yere atladığını gördü. Onlara ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştir.

"Tabii ki onların yoluna bir engel koydum." dedi neşeli bir şekilde. "Dikenli sarmaşıklarla sarılı ölü dallar yolun üzerinde altı yerde duruyor. Bu, onları yavaşlatacak!" Gözleri zevkten parlıyordu.

"Devam edin!" diye homurdandı Barda. "Öfkeleri onları daha hızlı koşturmaktan başka bir işe yaramayacaktır."

Bir köşeyi döndüler ve Lief dehşet içinde önlerinde dönemeçsiz, uzun ve düz bir patika gördü. Bir ok gibi dümdüz gidip, uzaklarda gözden kayboluyordu.

Muhafızlar bundan daha rahat nişan alacakları bir yer bulamazlardı. Bu noktaya gelir gelmez, kabarcıklar uçuşmaya başlayacaktı, çünkü ne kadar uzakta olursa olsunlar düşmanlarını açıkça görebileceklerdi. Lief'in kalbi, umutsuzluk içinde hızla atıyordu.

"Kenara!" diye fısıldadı Barda ve aniden patikadan yana doğru saptı. "Tek şansımız bu."

Emily Rodda

Buradaki ağaçların ince, uzun ve narin dalları tırmanmaya müsait değildi. Aralarına çimenlerden bir halı yayılmıştı, yabani tatlı erik çalıları orada burada görülüyordu. Erik, mor meyveler ve taze yeşil yaprakların arasından parılıyordu.

Lief daha önce vahşi doğada büyüyen tatlı erik görmemişti. Birden gözünde bir görüntü canlandı: Buralarda sakince dolaşımis gibi kokan meyveleri dalından toplayıp yemek. Eğer yolda muhafız birliği ve mahkûmlarına rastlamasalar hiç şüphesiz, kendisi, Barda ve Jasmine böyle yapacaklardı.

Ama *muhafızlara* ve mahkûma rastlamışlardı. Bu durumda öğleden sonranın keyfini çıkarmak yerine ölümüne kaçıyorlardı.

Lief, Barda'nın omzunda sallanan bohçaya bir göz attı. Ralad artık inlemiyordu ve pelerinin kıvrımları arasında hiçbir hareket yoktu. Belki bayılmıştı. Belki de açlık ve korkudan ölmüştü. Bütün bunlar boşuna yapılmıştı.

Aniden, zemin eğim kazanmaya başladı ve Lief adımlarının onları patikadan görünmeyen küçük bir vadiye götürdüğünü gördü. Burada tatlı erik çalıları daha büyüktü ve daha sıkı. Nefis kokuları havayı kaplamıştı.

Jasmine koşarken havayı kokladı. "Burası saklanmak için mükemmel bir yer!" diye heyecanla mırıldandı. "Bu meyvelerin kokusu izimizi gizleyecek."

Lief arkasına bir göz attı. Ayaklarının altında ezilen otlar, çoktan tekrar doğrulmuşlardı. Girdikleri yolu gösteren hiçbir iz yoktu. Patikadan ayrıldıktan sonra ilk kez bir ümit ışığı hissetti. Barda ve Jasmine'i vadinin sonuna kadar takip etti. Başlarının üzerinde yükselen çalıların ortasına dalıp tamamen saklandılar. Sessizce loş, yeşil gölgeye sokuldular. Ayaklarının altındaki zemin ıs-

Gözyaşı Gölü

laktı. Bir yerlerden akan su sesi duyuluyordu. Tatlı Erikler minik, parıldayan fenerler gibi her yere yayılmıştı.

Gizleneli birkaç dakika olmuştu ki, Jasmine durdu ve elini kaldırıp onları uyardı. “Onları duyuyorum.” diye fısıldadı. “Patikadan ayrıldığımız yerin yakınındalar.”

Ses çıkarmadan oldukları yerde dikkatlice etrafı dinlediler. Lief, en sonunda kızın keskin kulaklarının ondan önce duyduğu şeyi duydu: koşuşan ayak sesleri. Ses gittikçe arttı ve ayaklar tereddüt etti. Muhafızların ilki patikanın düz kısmına gelmişti. Lief liderlerinin ileri bakıp hiç kimseyi görmediğini düşündü.

Bir anlık sessizlik oldu. Nefesini tuttu ve onların havayı koklayarak birbirlerine mırıldandığını var saydı. Bir kahkaha ya da küfür olabilecek yüksek ve kaba bir ses duyuldu. Sonra onu rahatlatıp neşelendiren bir emir ve bütün birliğin geri dönme sesini işitti. Birkaç saniye içinde muhafızlar geldikleri yere geri dönüyorlardı.

“Vazgeçtiler.” diye fısıldadı. “Onları geride bıraktığımızı sandılar.”

“Bu bir tuzak olabilir.” diye ciddi bir sesle mırıldandı Barda.

Muhafızların adım sesleri yavaş yavaş kayboldu ve üç arkadaş kımıldamadan birkaç dakika beklerken hiçbir şey sessizliği bozmadı. En sonunda, Jasmine’den gelen bir fısıltıyla Filli en yakın ağaca hızla fırladı ve ağacın gövdesine tırmandı. Birkaç dakika geçmeden geri dönüp yavaşça dışlerini tıkırdattı.

“Her şey yolunda.” dedi Jasmine. Ayağa kalkıp gerindi. “Filli onları göremiyor. Gerçekten gitmişler.”

Lief, onun yanında ayağa kalkıp kramp giren kaslarını gevşetti. Yanındaki çalıdan bir tatlı Erik aldı ve ısırıp tatlı suyuyla kavrulmuş boğazını serinletirken zevkle iç çekti.

“İleride daha lezzetli meyveler var.” dedi Jasmine, ileriye göstererek.

“İlk önce zavallı yükümün nasıl olduğuna bakmam lazım.” dedi Barda. Pelerini açtı, kısa bir süre sonra Ralad kollarında yatıyordu.

“Öldü mü?” diye sakince sordu Lief.

Barda başını iki yana salladı. “Merak etmeyin, sadece bayılmış. Ralad’lar güçlü yaratıklardır, ama hiç kimse sonsuza kadar açlığa, yorgunluğa ve korkuya dayanamaz. Dostumuzun ne kadar süredir muhafızların mahkûmu olduğunu; aç, susuz ve yorgunluk içinde bu ağır zincirlerle ne kadar süredir yürüdüğünü kim bilir?”

Lief, küçük yaratığa meraklı bir şekilde baktı. “Daha önce onun gibi birisini hiç görmedim.” dedi. “Yere çizdiği o işaret de neydi?”

“Bilmiyorum. Uyandığında ona soracağım.” Barda, Ralad’ı tekrar kaldırdığında homurdandı. “Başımıza biraz bela açtı ama yine de bu karşılaşma bir şans.” diye ekledi. “Buradan sonra bize rehberlik edebilir. Geldiği Ralad köyü Gözyaşı Gölü’nün çok yakınında. Hadi gidip daha rahat oturacağımız ve bu zincirleri çıkaracağımız bir yer bulalım.”

Çalıların içine doğru ilerlediler. Küçük vadinin içine ilerlemeye devam ettikçe ortalık daha da büyüleyici bir hâl aldı. Yumuşak yosunlar zemini kalın, yeşil bir halı gibi kaplıyordu ve sallanan çiçekler küme küme her yere yayılmışlardı. Parlak renkli kelebekler tatlı erik çalılarının etrafında uçuşuyorlardı. Yüksek ağaçların narin yapraklarının arasından giren güneş, dokunduğu her şeyin üstüne yeşil altın rengi, yumuşak bir ışık saçıyordu.

Gözyaşı Gölü

Lief o güne kadar hiç böyle bir güzellik görmemişti. Barda'nın yüz ifadesinden onun da aynı şeyi hissettiğini görebiliyordu. Jasmine bile kısa bir süre sonra etrafa hoş bir keyifle bakmaya başlamıştı.

Küçük bir açıklığa geldiler ve neşeli bir şekilde yosunların üstüne oturdular. Barda, orada Ralad'ın boynundaki sıkı deri tasmayı kesmek için Jasmine'in hançerini kullandı. Zincirleri çıkarırken Ralad'ın el ve ayak bileklerindeki yaraları görmek içlerini burktu.

“Çok kötü değiller.” Jasmine yaraları inceledi. Cebinden küçük bir kavanoz çıkardı ve kapağını açtı. “Bunu annemin tarifinden kendim yaptım.” dedi. Yeşil kremi açık yaralara hafifçe sürdü. “Deriyi çabuk iyileştirir. Sessizlik Ormanı'nda çoğunlukla işe yarardı.”

Lief, ona bir bakış attı. Kavanozun kapağını kapatırken kaşlarını iyice çatarak aşağıya bakıyordu.

Yuvasını özlemiş, diye düşündü Lief. Kree'i, ormanları ve oradaki yaşamını özleyiyor. Tıpkı benim evimi, arkadaşlarımı özlediğim gibi.

Del'de geride bıraktıklarını düşündüğünde, kalbine saptıran ilk acı değildi bu. Ufak tefek, ama güvenli ve kendi hazineleriyle dolu olan odasını düşündü. Ateş başında geçen akşamları düşündü. Arkadaşlarıyla sokaklarda çılgıncasına koşuşturmalarını, hatta babasıyla demirci ocağında çalışmasını bile düşündü.

Aniden sıcak bir ev yemeğini, sıcak bir yatağı ve kendisine iyi geceler dileyen rahatlatıcı bir sesi özledi.

Kendisine kızarak ayağa fırladı. Nasıl olur da bu kadar zayıf ve bu kadar çocukça davranabilirdi ki? “Gidip etrafı araştır-

cağım.” dedi yüksek sesle. “Yemek için tatlı erik, ateş için de odun toplayacağım.”

Barda ve Jasmine'den bir karşılık beklemeden açıklığın kenarında bulunan iki ağacın arasındaki boşluktan içeri daldı.

Oradaki tatlı erik çalılarını daha önce gördüklerinden çoktu. Aralarında yürüyüp pelerini, topladığı güzel kokulu meyveleri koymak için torba yerine kullandı. Etrafta gördüğü birkaç ölü dal parçasını topladı. Akşam olduğunda küçük bir ateş yakmak iyi olurdu.

Gözleri yere odaklanmış bir şekilde yürümeye devam etti. En sonunda büyük bir parça düz tahtaya takıldı. Bu, gördüğü her şeyden daha büyüktü. Islaktı ve üstü yosunla kaplanmıştı, ama ateş yandığında hemen kuruyacağını ve tutuşacağını biliyordu.

Kendinden hoşnut bir şekilde tahtayı eline aldı ve nerede olduğunu görmek için etrafına bakındı. İşte o an, tam burnunun önünde çok şaşırtıcı bir şey gördü. Bu eski, kırık ve yıpranmış bir tabelaydı. İnsan eliyle yapıldığı açıkça belli oluyordu.

Gözyaşı Gölü

Tabelanın yanındaki ağacın dalında bir metal çan vardı.

Ne kadar tuhaf, diye düşündü Lief. Tabelanın ötesindeki çalılırların arasına bir göz attı ve şaşkınlıkla olduğu yerde sıçradı. Tam önünde uzun bir şerit hâlinde açık yeşil bir çimenlik vardı. Ve çimenliğin ötesinde küçük, beyaz bir eve benzeyen bir şeyin bacasından duman tütüyordu.

Lief, “Barda!” diye bağırdı, sesi çatlıyordu. “Jasmine!”

Onların da bağırp kendisine doğru koştuğunu duydu, ama gözlerini bir türlü küçük evden ayıramıyordu. Yanına geldiklerinde Lief eliyle evi gösterdi, şaşkınlıktan ağızları bir karışık açık kaldı.

“Burada yaşayan birileri olabileceğini hiç düşünmemiştim!” diye bağırdı Barda. “Ne büyük bir şans!”

“Banyo!” diye mutlu bir şekilde bağırdı Lief. “Sıcak yemek! Ve belki de akşam için yatacak bir yatak!”

“Gir!” dedi Jasmine, tabelayı okuyarak. “İyi o zaman. Buna itaat edelim!”

Lief elini uzattı ve çanı çaldı. Çandan neşeli, hoş bir ses çıktı ve hep birlikte çalılırların içinden çıkıp çimenliğe koşturdular.

Daha birkaç adım atmışlardı ki, bir şeyin çok ters gittiğini anladılar. Umutsuzca geri dönmeye çalıştılar. Ama batıyorlardı... dizlerine kadar... kalçalarına kadar... bellerine kadar...

Düz bir çimenlik sandıkları yüzeyin altında aslında bir bataklık vardı.

6

NIJ VE DOJ

Bataklığın içinde dehşet içinde çırpınırlarken yardım için bağırıma başladılar. Neredeyse göğüslerine kadar batmışlardı. Kısa bir süre sonra artık sadece yapışkan bir su bitkisi olduğunu öğrendikleri tehlikeli yeşil yüzeyin altında gözden kaybolacaklardı.

Lief'in taşıdığı sopa ve meyveler dağılıp iz bırakmadan batmışlardı, ama bulduğu büyük parça tahta, yaşam savaşı veren üç arkadaşın arasında, hâlâ bataklığın yüzeyinde duruyordu. Düz ve geniş olduğu için yüzüyor, diye panik içinde düşündü Lief. Başka hiçbir şeyin yüzemeyeceği bir yerde yüzüyordu.

Biri bağırdı. Uzun bir sırık taşıyan, şişman, kır saçlı iki kişi küçük beyaz kulübeden hızla çıktı. Nihayet yardım geliyordu. Ama geldikleri zaman çok geç olacaktı. Çok geç.

Sadece...

Lief düz tahtaya uzandı ve kenarına parmaklarının ucuyla dokunmayı başardı.

"Jasmine! Barda!" diye bağırdı. "Bu tahtaya tutunun. Kenarlarına. Yavaşça. Uzanmaya... ve sanki yüzüyormuş gibi düz durmaya çalışın."

Gözyaşı Gölü

Onu duydular ve söylediğini yaptılar. Birkaç saniye içinde üç arkadaş dev bir çiçeğin taç yaprakları ya da bir tekerleğin jantları gibi tahta parçasının etrafına yayıldılar. Jasmine'in omuzlarının üstünde Filli korku içinde dişlerini takırdatırken kızın saçlarına minik elleriyle yapışmıştı.

Artık batmıyorlardı. Tahta onları neredeyse sabit tutuyordu. Ama daha ne kadar dengede kalabileceklerdi? Eğer içlerinden biri paniğe kapılırsa, eğer tahta bir yana eğilirse batacaaktı ve onlar da onunla birlikte batıp yok olacaktardı.

“Yardım geliyor!” diye bağırdı Lief. “Dayanın!”

Hareket dengesini bozabilir, diye başını kaldırıp iki yaşlıya bakmaya cesaret edemiyordu. Ama soluk soluğa bağrıışlarını duyabiliyordu. Artık çok yaklaşmışlardı.

Ah, çabuk, diye içinden yalvardı. Lütfen çabuk!

Bataklığın kenarına geldiklerini duydu. Kelimeleri anlayamıyordu, çünkü tuhaf bir dilde konuşuyorlardı. Ama sesleri aciliyet taşıyordu. Yardım etmek istedikleri ortadaydı.

“Te ezat!” dedi, nefes nefese adam.

“Nısamtab!” diye bağırarak karşılık verdi kadın. “Rakıç ıraşid!”

Bir şapırtı duyuldu. Bataklık dalgalandı. Lief, tahtanın parçasına sıkı sıkıya yapıştı ve çığlık attı. Yeşil balçık ve kum ağzını, burnunu kapladı. Sonra bir şeyin arkasından onu yakaladığını, kollarının altından kaldırdığını ve ileri doğru çektiğini hissetti.

Öksürüp tükürerek gözlerini açtı. Onu tutan her neyse -belki büyük bir metal kanca- uzun bir tahta sırıgın ucuna tutturulmuştu. Jasmine ve Barda sırığa tutunmuşlardı. Onun gibi onlar da, sarf

Emily Rodda

ettikleri çabadan dolayı homurdanan iki yaşlı kişi tarafından sağlam zemine doğru çekiliyorlardı.

Üç arkadaşın kendilerine yardım etmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. İlerleme, acı verecek kadar yavaştı. Vücutlarını çeken bataklık onları tutuyordu. Ama iki yaşlı, teslim olmuyorlardı. Yüzleri kıpkırmızı, ter içinde oflayıp puflarken bütün güçleriyle sıırığı çekiyorlardı.

En sonunda Lief, Jasmine ve Barda'nın bataklıktan çıktığını gördü. Korkunç bir emme sesiyle kurtuldular ve kuru toprağın üstüne sıırsıklam, pis, baştan aşağı balçığa bulanmış olarak beraberce yığıldılar.

Birkaç saniye sonra onun sırası geldi. Vücudu balçıktan kıyıya çıkarken şişeden çıkan mantar gibi bir ses duyuldu. Bu, o kadar hızlı oldu ki, iki yaşlı da geriye doğru yuvarlanıp sertçe yere oturdular. Güçlkle nefes alırlarken birbirlerine sarılıp güldüler.

Lief, yerde nefes nefese yatarken hızla minnettarlığını ve teşekkürlerini mırıldanıyordu. Hayatını kurtaran kanca sırtına sertçe batıyordu, ama umursamadı. Tahta parçasını hâlâ sıkı sıkı tuttuğunu fark etti ve güldü. Kaba ve işe yaramaz olsa da kendine düşen görevi yerine getirmişti. Lief, tahtanın bataklığa gömülmediğine memnundu. Ayağa kalktı ve etrafına bakındı.

İki yaşlı heyecanla birbirleriyle konuşarak ayağa kalkmaya çalışıyordu.

“*Relednevüg!*” diye bağırdı yaşlı kadın.

“*Relliğed ılay!*” diye diğeri ona katıldı.

“Ne diyorlar?” diye mırıldandı Jasmine. “Söylediklerini anlamıyorum.”

Gözyaşı Gölü

Lief, ona baktı. Kızın yüzü asıktı.

“Onlara kötü kötü bakma, Jasmine.” diye hemen fısıldadı.
“Hayatımızı kurtardılar!”

“O salak ‘Gir ve Daha İleri Git’ tabelasıyla bizi neredeyse öldürüyorlardı.” diye patladı Jasmine. “Niçin onlara minnet duymam gerektiğini anlamıyorum.”

“O tabelayı oraya onlar koymamış olabilir.” diye sakince belirtti Barda. “Orada onlardan çok daha uzun süredir duruyor olabilir. Çok eski, kırılmış ve yıpranmış.”

Aniden Lief’in aklına korkunç bir fikir geldi. Elinde tuttuğu tahta parçasına baktı. O da çok eski görünüyordu. Onun da çok uzun zaman önce daha büyük bir parçadan kırılmış gibi çentikli bir kenarı vardı.

Bir tarafındaki yosunları yavaşça temizledi. Yüzeyi temizledikçe soluk kelimeler ve harfler göründü.

Aklından bu tahta parçasıyla bataklığın diğer tarafındaki tabelayı birleştirdi.

Jasmine ve Barda da görsün diye sessizce tahta parçasını kaldırdı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve neredeyse ölmelerine neden olacak bir hata yaptıklarını fark edip inlediler.

İki yaşlı onlara doğru hızla koşuşturuyordu. Kırık tabelayı görme sırası onlara geldiğinde bağıırıp şaşırıldılar.

“*Relüdrög uno!*” diye bağıırdı kadın.

“*Ralkacayamalna. Rallatpa!*” diye homurdandı adam. Lief’in elinden tabela parçasını aldı ve başını iki yana salladı. Sonra bataklığın diğer tarafını gösterdi ve elleriyle kırma hareketi yaptı.

Lief başıyla onayladı. “Evet, uyarı tabelası kırılmış.” dedi. Ama onu anlamadıklarını biliyordu. “Bunu fark etmeden ileri fırladığımız için aptalız.”

“Tabela yıllardır kırık!” diye kızgın bir şekilde mırıldandı Jasmine. “Kopan kısım yosunla kaplanmış. Bunu bilmeleri gerekirdi. Ve o ağaçta asılı olan çan nedir?”

Gözyaşı Gölü

“Eğer arazilerini bataklık çevreliyorsa belki de nadiren buradan çıkıyorlardır.” diye mırıldandı Barda. “Eğer öyleyse, ötesinde ne olduğunu nereden bilebilirler?”

Yaşlı kadın, Lief’e gülümsedi. Gülümsemesi tatlı ve neşeliydi. Pembe yanakları ve pırlıl pırlıl mavi gözleri vardı. Üzerine uzun mavi bir elbise giymişti. Önlüğü beyazdı ve kır saçları ensesinde toplanmıştı.

Lief gülümseyerek ona karşılık verdi. Kadın, Lief’e evlerindeki kitaplıkta duran eski öykü kitaplarından birindeki bir resmi hatırlatmıştı. Sadece ona bakmak bile içini ısıttı ve kendini güvende hissetmesini sağladı. Yaşlı adama bakmak da insanın içini rahatlatıyordu. Kibar, neşeli bir yüzü, başındaki kel bölgenin etrafında kır bir perçemi ve fırça gibi beyaz bir bıyığı vardı.

“Nij.” dedi kadın, göğsüne vurup hafifçe eğilerek. Sonra yaşlı adamı öne doğru çekti. “Doj.” dedi, ona hafifçe vurarak.

Ona isimlerini söylediğini fark etti Lief. “Lief.” dedi karşılık olarak ve kendini gösterdi. Jasmine ve Barda’yı da gösterip isimlerini söyledi.

Her tanıtımda, Nij ve Doj eğilip gülümsediler. Sonra küçük beyaz evlerini gösterip yıkanma ve yeme içme mimikleri yapıp sorarcasına üç arkadaşına baktılar.

“Kesinlikle.” diyerek gülümsedi Barda ve güçlü bir şekilde başıyla onayladı. “Teşekkür ederim. Çok iyisiniz.”

“Zıça.” dedi Doj, sırtına vurarak. O ve Doj sanki çok büyük bir espriymiş gibi kahaahalarla güldüler ve eve doğru beraberce yürümeye başladılar.

“Ralad’ı unutmuyor musunuz?” diye alçak sesle sordu Jasmine. “Uyanıp gittiğimizi göreceksin. Bizi arayabilir. Ya o da bataklığa düşerse?”

Emily Rodda

Barda omuz silkti. “Bizi aramaya kalkacağını sanmam.” dedi rahatça. “Tekrar evine dönmeye can atacaktır. Ralad’lar inşaat işleri için her zaman seyahat etseler de ülkelerinden uzun süre uzak kalmaktan nefret ederler.”

Jasmine omzunun üzerinden geriye bakıp oyalanırken Barda’nın sesi sertleşti. “Gelsene, Jasmine!” diye yakındı. “Herkesenin ıslak ve balçıkla kaplı olmaktan hoşlandığını düşünecek!”

Lief, doğru dürüst dinleyemiyordu. Bacası tüten ve önünde çiçek bahçesi olan küçük, beyaz eve doğru yaklaşırken adımları hızlanıyordu. *Evim*, diyordu yüreği. *Arkadaşlar. Burada dinlenebilirsiniz. Burada güvende olacaksınız.*

Yanında yürüyen Barda da Lief gibi bu hoş eve ulaşmak ve içerideki rahatlığın keyfini çıkarmak istiyordu.

Jasmine saçlarına kurulmuş Filli’yle arkalarından geliyordu. Hâlâ kaşları çatıktı. Eğer Lief ya da Barda, ona dikkat edip şüphe ve kuşkularını dinleseydiler adımlarını yavaşlatabilirlerdi.

Ama ikisi de yavaşlamadı. Yeşil kapı arkalarından kapanıp uzun bir süre geçene kadar da yaptıkları hatayı fark etmediler.

SÜRPRİZLER

Nij ve Doj üç arkadaşı geniş, taş bir zemini olan parlak bir mutfağa götürdüler. Büyük bir ocağın üstünde kançalara asılı cilalı tava ve tencereler vardı. Odanın ortasında geniş bir masa duruyordu. Burası Lief'e demirci ocağındaki mutfağı hatırlattı. Özellikle de Barda'yla Jasmine gibi ıslak ve çamurluyken seve seve burada kalabilirdi.

Ama Nij ve Doj misafirlerinin mutfakta kalma fikri karşısında şok olmuş gibiydiler. Onları telaşla yan taraftaki rahat oturma odasına götürdüler. Odada yanan şömine, rahat görünen koltuklar ve yerde de bir el halısı vardı.

Bir yığın selamlama ve gülümsemeyle Nij, Lief, Jasmine ve Barda'ya sarılmaları için örtüler verip ateşin yanına oturttu. Sonra Nij ve Doj döneceklerini işaretle anlatıp aceleyle gittiler.

Kısa bir süre sonra Lief mutfaktan gelen tangırtı ve mırıldanmaları duydu. İki yaşlının banyo için su ısıttıklarını ve belki de yemek hazırladıklarını tahmin etti. "Tısı us!" diyordu aceleyle Nij. Doj da çalışırken gülüyordu. "Te ezat adnikay, te ezat adnikay!!" diye şarkı söyler gibi konuşuyordu.

Lief'in birden içi ısındı. Bu insanlar her kimseler başları belada olan insanlara yardım ediyorlardı.

"Çok nazikler." dedi tembelce. Günlerdir ilk kez rahatladığını hissetti. Ateşin sakinleştirici etkisi ve omuzlarındaki örtüler yüzünden iyice gevşemişti. Oda da kendini evinde gibi hissetmesini sağlıyordu. Şöminenin rafında bir sürahi dolusu sarı papatya vardı. Demirci ocağının kapısındaki yabancı papatyaların aynısı. Şöminenin üstünde, çerçevelenmiş bir yazı vardı.

"Evet, çok iyiler." diye mırıldandı Barda. "İşte biz Deltora'yı böyle insanlar için kurtarmak istiyoruz."

Jasmine burnunu çekti. Lief, ona bir göz attı ve yüzündeki huzursuz ifadeyi merak etti. Sonra gerçeği anladı. Tabii ki daha önce hiç böyle bir evde olmamıştı, daha önce hiç Nij ve Doj gibi sıradan insanlarla karşılaşmamıştı. Hayatını ormanlarda, ağaçlar arasında, gökyüzünün altında geçirmişti. Burada kendisi ve Barda gibi huzurlu olmak yerine, niçin rahatsız hissettiğini anlamak zor değildi.

Filli, pençeleri gözlerinin üzerinde Jasmine'in omzuna eğilmişti. Nij ve Doj'un gülüp okşayarak onu içten karşılamalarına rağmen o da mutlu değildi.

"Lief." diye fısıldadı Jasmine, ona baktığını görünce. "Kemer güvende mi? Topaz hâlâ yerinde mi?"

Gözyaşı Gölü

Lief küçük bir şaşkınlık içinde o ana kadar kemeri tamamen unuttuğunu fark etti. Onu yokladı ve hâlâ belinde, sapasağlam takılı olduğunu fark edince rahatladı.

Ona bakmak için pis gömleğini kaldırdı. Çelik bağlantılar çamur ve balçıkla kaplıydı. Topaz artık görünmüyordu, altın rengi ışıkları gizlenmişti. Parmaklarıyla mücevheri kaplayan çamur ve kiri temizlemeye başladı. Bu kadar kirli olması normal değilmiş gibi görünüyordu.

Doj, elinde bir tepsiyle hızla mutfaktan geldiğinde çalışması aniden kesildi. Lief kendi dikkatsizliğine küfretti. Üstündeki örtü, kemerin kapı eşiğinden görünmesini engelliyordu, ama bu sadece bir şanstı. Nij'le Doj iyi ve naziktiler, ama Deltora Kemeri'nin yenilenme görevinin olabildiği kadar az kişiye açıklanması hayati bir önem taşıyordu. Daha dikkatli olması gerekiyordu.

Doj içecek ve küçük bir kek tabağıyla dolu tepsiyi masaya koyarken Lief hiç kımıldamadan, başı eğik ve elleriyle topazı sıkıca tutup oturdu.

"İşte, lanet olası!" dedi Doj. *"Dünya üstündeki son yemeğinin keyfini çıkar."*

Lief'in kafa derisi dehşet içinde karıncalandı. Bir şeyler mi duyuyordu? Rüya mı görüyordu? Barda'ya kaçamak bir bakış attı ama o hoş bir şekilde gülümsüyordu. Jasmine de rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Kolonun çekildiğini hissetti ve başını kaldırdı. Doj, ona gülümserken tatlı erik suyuna benzer bir şeyle dolu bir bardak veriyordu. Bu sırada Lief, dehşet içinde yaşlı adamın yüzünün değiştiğini gördü. Alev alev yanan iki siyah delikten oluşan bir burnun üzerindeki gözleri yılan gibi sarı, düz ve soğuktu. Sırttan ağzı, diş

Emily Rodda

yerine çarpık metal çivilerle doluydu. Açgözlü ve zalimdi. Dışarı çıkıp şişmiş dudaklarını yalayan şişman bir mavi dili vardı.

Lief yüksek sesle bir çığlık attı ve geriye sindi.

“Lief, sorun ne?” diye bağırdı Jasmine ve hemen ayaklandı.

“Aklından ne geçiyor?” diye aynı anda homurdandı Barda. Utanmış bir şekilde, hâlâ bardağı tutan korkunç canavara bakıyordu.

Lief’in beynine kan toplanmıştı. Zor bela nefes alabiliyordu, ama beyni hızla çalışıyordu. Anladığı kadarıyla arkadaşları onun gördüğünü görmüyorlardı. Onlara göre, Doj hâlâ bir zamanlar onun da olduğuna inandığı gibi nazik yaşlı bir adamdı.

Ama bu görüntü bir yalandı; kötü bir büyüyle yaratılmış bir illüzyon. Lief, şimdi bunu biliyordu. Ne olursa olsun, bu iğrenç yaratık, şimdilik büyüünün bozulduğunu anlamamalıydı.

Gömleğinin altındaki topaza sıkı sıkı yapıştı ve kendini gülümseyip başıyla onaylamak için zorladı. “U... uyukluyordum.” diye kekeledi. “Bir... bir şokla uyandım. Özür dilerim.” Uyuyup aniden uyanma taklidi yaptı ve kendi kendine gülüyormuş gibi yaptı.

Doj da güldü. Parıldayan dişleriyle bir karış açılmış, salyalar akan ağzını görmek korkunç bir şeydi.

Bardağı Lief’e verdi ve mutfaka geri döndü. “*Ziniskeceli bayuyu radak azusnos adnikay.*” dedi kapıdan. Tekrar dudaklarını yaladı. Ve Lief tekrar kelimelerin gerçekte ne olduklarını anladı. “*Yakında sonsuza kadar uyuyabileceksiniz.*”

Kelimeler tuhaf bir dilde değildi, sadece normal kelimeler tersten okunuyordu! Sözcük ve yorumlar aklına geldikçe başı döndü. Lief, Doj ve Nij’in bütün cümlelerinin tersten söylendiğini anladı.

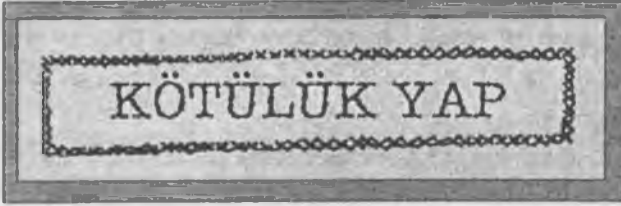
Dehşetten afallamış bir şekilde Doj’un odadan çıkışını izledi. Mutfakta Nij’le aynı şarkı söyler gibi hızla konuştuğunu duydu. “*Te ezat adnikay, te ezat adnikay!*”

Gözyaşı Gölü

“Yakında taze et, yakında taze et!”

Sanki buz gibi bir rüzgâr esmişcesine Lief’in bütün vücudu ürperdi. Jasmine ve Barda’ya döndüğünde oturma odasını asıl hâliyle gördü.

Burası korkunç, karanlık bir hücreydi. Taş duvarlardan yağlı sular damlıyordu. Yumuşak halı kabaca birbirine dikilmiş küçük hayvan derilerinden yapılmıştı. Ama rafın üstündeki yazı hâlâ duruyordu. İlk kez ona dikkatli gözlerle baktı.

“Lief, sorun ne?”

Gözlerini korkunç sözlerden ayırdı ve Jasmine’e baktı. Bardağı henüz dudaklarına götürmemiş, şaşkınca kendisini izliyordu.

“Onu... onu içme!” demeyi başardı Lief.

Jasmine kaşlarını çattı. “Susadım!” diye itiraz etti ve bardağı kaldırdı.

Lief çaresiz bir şekilde eline vurdu ve bardak yere düştü. Jasmine bir öfkeyle bağırdı.

“Sessiz ol!” diye fısıldadı Lief. “Anlamıyorsun. Burası tehlikeli. İçeceğin içinde ne olduğunu kim bilir?”

“Delirdin mi, Lief?” diye esnedi Barda. “Çok leziz!” Pis kokan hayvan postlarının üzerine uzanıyordu. Gözleri yarı kapamıştı.

Lief iri yarı adamın içeceği yarisını çoktan içtiğini fark edip kolunu çılğınca salladı. “Barda, uyan!” diye yalvardı. “Bizi uyuşturmaya çalışıyorlar! Sen uyuşturucunun etkisini hissetmeye başladın bile.”

“Saçma.” dedi sözcükleri yaya yaya Barda. “Nij ve Doj gibi nazik insanlara daha önce hiç rastlamadım. Ne dersin, sence onlar karı koca mı, yoksa kardeş mi?”

Nij, Doj... Bu isimler aniden Lief’in kafasında hızla dönme-ye başladı ve onların gerçekte ne olduklarını anladı.

“Onlar kardeş.” dedi sertçe. “İsimleri Nij ve Doj değil, Jin ve Jod. Onlar Büyücü Thaeagan’ın çocukları. İsimleri köprü bekçisinin benim için tekrar ettiği tekerlemenin içinde geçiyordu. Onlar canavar! Biz uyuyunca bizi öldürecekler... ve sonra yiyecekler!”

“Bu kötü bir şaka, Lief.” diye kaşlarını çattı Jasmine.

Barda sadece ilgiyle gözlerini kırıştırdı. Odada etrafına baktı, gördüklerinin sıcak bir ev manzarası olduğunu biliyordu. Lief’in gözleri ona, korkunun arkadaşının aklını başından aldığı- nı söylüyordu.

“Te ezat adnıkay, te ezat adnıkay!” diye şarkı söyledi mut- faktaki canavar Jod. Ve kardeşi ona katıldı, sesi bilenen bıçağın gü- rültüsünü bastırıyordu. *“İnhay akirah! İnhay akirah!”*

Barda, uykulu bir şekilde gülümsedi. “Çalışırken nasıl da şarkı söylediklerini duyabiliyor musun?” dedi. Uzandı ve Lief’in kolunu okşadı. “Nasıl olur da gördüklerinden başka bir şey olduklarını düşünebilirsin?”

Lief umutsuzca başını iki yana salladı. Ne yapacaktı?

8

GÖZLERİ FAL TAŞI GİBİ AÇIK

Lief, Barda ve Jasmine'i kör eden büyüyü bozması gerektiğini biliyordu.

Ama bunu nasıl yapacaktı? Bu gerçeği nasıl anladığını kendisi bile bilmiyordu. Çok ani olmuştu. Doj içeri girdiğinde topazı temizliyordu ve...

Topaz.

Nasıl olduysa, babasının küçük mavi kitabı *Deltora Kemerri*'nden cümleler kafasında dolaştı.

Gözlerini kapatıp kitabın o sayfasını görene kadar odaklandı.

● Topaz, güçlü bir mücevherdir. Gücü dolunay olurken artar. Topaz takanı gecenin belalarından korur. Ruhlar dünyasının kapılarını açma gücü vardır. Zihni açıp güçlendirir...

Zihni açıp güçlendirir!

Lief aklından bu düşünceler geçerken, topazı sıkıca tuttu. Köprü bekçisinin son sınavını başarırken elinin topazın üstünde olduğunu hatırladı. Doj'un nasıl göründüğünü fark ettiğinde de topazı temizliyordu.

Emily Rodda

Anahtar, altın rengi mücevherdi!

Açıklamaya gerek duymadan Barda'nın ve Jasmine'in ellerini yakalayıp topaza değene kadar çekti.

Şaşkınlık ve can sıkıntısıyla solumaları, anında dehşet çığlıklarına dönüştü. Odada etrafa bakan gözleri adeta yerlerinden fırladı. En sonunda Lief'in gördüklerini görüp mutfaktan gelen sesleri duydular.

"Yakında taze et! Yakında taze et!"

"Harika yahni! Harika yahni!"

"Onlardan da, evlerinden de hoşlanmamıştım." diye fısıldadı Jasmine. "Filli de aynı şeyi hissetti. Ama bunun ormanlarda büyümemizden kaynaklandığını sandım ve diğer insanların nasıl davrandığını bilmiyordum."

"Ben..." diye yutkundu Barda ve eliyle alnını sildi. "Nasıl oldu da bu kadar kör olabildim?"

"Hepimiz büyüden dolayı kör olduk." diye fısıldadı Lief. "Ama topaz güçlenip zihinlerimizi temizlediği için büyüye karşı koyabildik."

Lief başını iki yana salladı. "Gri Muhafızlar'ın izimizi kaybettikten sonra bizi aramamalarının tuhaf olduğunu düşünmüştüm." diye mırıldandı. "Şimdi bunu anladım. Nerede saklandığımızı tahmin etmiş olmalılar. En sonunda ya bataklığa düşeceğimizi ya da Jin ve Jod tarafından yakalanacağımızı biliyorlardı. Giderlerken niçin güldüklerini şimdi anlıyorum."

"Jin ve Jod sarsak ve yavaşlar." dedi Lief. "Eğer öyle olmasalardı kurbanlarını yakalamak için büyü ya da uyutucu ilaçlara gerek duymayacaklardı. Bir şansımız var..."

"Eğer dışarı çıkış yolunu bulabilirsek." Jasmine hızla fırladı ve parmaklarını sular damlayan taşlarda dolaştırıp hücrenin duvarlarını araştırmaya başladı.

Gözyaşı Gölü

Barda ayağa kalkıp Jasmine'in peşinden gitmeye çalıştı, ama tökezledi ve dengesini bulmak için Lief'in kolunu yakaladı. İri yarı adam ayakta sallanıyordu ve yüzü bembeyazdı.

"O lanet içecekten dolayı." diye homurdandı. "Beni uyutacak kadar içmedim, ama korkarım beni güçsüzleştirdi."

Jasmine'in isimlerini fısıldadığını duydular. Odanın diğer ucundan işaret ediyordu. Barda ve Lief ellerinden geldiği kadar çabuk onun yanına gittiler.

Bir kapı bulmuştu. Bu kapı, odanın bir parçası gibi görünüyordu. Sadece küçük bir çatlak, kenarını gösteriyordu. Çılgıncasına bir umutla parmaklarını çatlağa sokup ittiler.

Kapı, ses çıkarmadan açıldı. Diğer tarafına baktılar ve umutları söndü.

Kapı dışarıya değil, tavana kadar üst üste yığılmış mallarla dolu bir depoya açılıyordu. İçeride her boyda ve tipte elbiseler vardı; rutubetten küflenmiş ve lekelenmişlerdi. Paslanmış zırh, miğfer ve kalkan parçaları vardı. Bakımsızlıktan körelmiş kılıç ve hançerler tavana kadar yükselen bir yığın oluşturmuşlardı. İki sandık, mücevherlerle dolup taşmıştı. Altın ve gümüş paralardan oluşan iki yığın vardı.

Üç arkadaş dehşet içinde bakarken bunların Jin ve Jod'un geçmişte tuzağa düşürüp öldürdükleri yolculardan alınan ganimetler olduğunu fark ettiler. Hiçbir silah onları yenecek kadar güçlü, hiçbir savaşı onları yenecek kadar zeki değildi.

"Kırık tabela birçok kişiyi bataklığa çekmiş." diye fısıldadı Jasmine.

Lief, ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "O, güzel bir tuzak. Canavarlar çanın çaldığını duyacak ve düşenleri kurtarmaya koşacaklar. Kurbanları teşekkür edip sadece Jin ve Jod'un görme-

lerini istediği şeyleri göreceklerdi. Bu durumda onlarla savaşmadan uysalca eve geleceklerdi.”

“Uyuşturulup öldürüldükten sonra yenmek için.” dedi Barda, dişlerini gıcırdatarak. “Neredeyse bizim başımıza gelecek olan şey gibi.”

“Eğer bir çıkış yolu bulamazsak hâlâ öyle olabilir.” diye ona hatırlattı Jasmine.

Ve işte o anda, çanın hafif tıngırtısı duyuldu. Başka birisi kırık tabelayı okumuştı. Başka birisi batakılık tuzağına yakalanmak üzereydi.

Bir an için donakaldılar. Sonra Lief’in kafası çalışmaya başladı. “Şöminenin yanına geri dönün!” diye fısıldadı. “Yere yatın! Baygın numarası yaparak...”

Cümlesini bitirmesine gerek kalmadan arkadaşları durumu anlayıp hızla daha önce buldukları yere gittiler. Bardaklarındaki ilaçlı meyve suylarını boşaltıp kendilerini yere attılar.

“*Te ahad, Doj!*” diye Jin’in mutfaktan bağırdığını duyular. “*La iyacnak!*”

“*Tefayiz rib!*” diye heyecanlı bir şekilde homurdandı kardeşi. Bir tencere kapağının kaldırılma tıngırtısı ve koşuşan ayak sesleri duyuldu.

Jin, onları kontrol etmeye geldiğinde Jasmine ve Barda gibi Lief de baygın numarası yapıyordu. Jin kendinden hoşnut bir şekilde homurdanıp giderken Lief gözlerini aralayıp kirpiklerinin arasından ona baktı.

Jin dönmüş, kapıya doğru hantal, ama hızlı bir şekilde yürüyordu. Sadece siyah kabarcıklarla kaplı soluk yeşil beyaz tenli kamburu ve üç kısa kalın boynuzu olan kel başının arkası görülebiliyordu. Yüzünü göremiyordu, ama bundan çok memnundu.

Gözyaşı Gölü

“Rahatsız niç i kaç ı b!” diye bağırd ı ve hücreden çıkıp kap ıyı hızla kapatt ı. Tüyleri ürperen Lief, mutfaktan gelen ayak seslerini ve hızla kapanan başka bir kap ının sesini duydu. Sonra bir sessizlik oldu. O ve kardeşi evden çıkmıştı.

“Demek biz bıçak için hazırız? Şimdi de başka biri daha tuzaklarına düştü!” diye mırıldandı Barda. Sallanarak ayağa kalktı ve diğerleriyle beraber hızla kapıya doğru gitti.

“Gelen Ralad olmalı.” diye fısıldadı Jasmine. Diğerleri peşinden gelirken hızla mutfığa girdi.

Şimdi büyü bozulduğu için mutfığı yeni gözlerle olduğu gibi gördüler. İçerisi karanlıktı, iğrenç kokuyordu ve pisti. Taş zemin balçıkla kaplanmıştı. Her yerde kemikler vardı. En karanlık köşede küflü samandan küçük bir yatak duruyordu. Yanındaki duvarın üstündeki aşınmış ipten anlaşıldığı kadarıyla ipini çiğneyip kaçana kadar burada bir tür yavru hayvan yatıyormuş.

Üçü birden etrafa bir göz attılar. Dikkatleri ocağın üstünde kapağı kapalı kaynayan büyük kazana, kabaca doğranmış koca soğan yığ ınına ve yağlı masanın üstünde hazır duran bilenmiş bıçaklara odaklandı.

Lief’in midesi altüst olmuştu. Dikkatle etrafına bakınıyordu. Sonra, korkudan keskinleşen kulakları evin içinde bir yerden küçük, gizli bir ses duyunca yerinden zıpladı. Birisi ya da bir şey hareket ediyordu.

Arkadaşları da aynı şeyi duymuşlardı. “Dışarı!” diye fısıldadı Barda. “Çabuk olun!”

Dışarıya çıktılar ve en sonunda temiz havayı soluyabildikleri için rahatlayarak nefes aldılar. Dikkatlice etrafa bakındılar.

Küçük, tatlı bir kulübe sandıkları şeyin yerinde pencereleri olmayan, beyaz taştan, kocaman, zevksiz bir kare vardı. Çiçek

Emily Rodda

bahçesi sandıkları şey, soğan ve devedikeni kaplı bir yerden başka bir şey değildi. Her yerden fışkıran otlar, her yönden bataklıkçı gösteren parlak yeşil şeride kadar gidiyordu.

Jin ve Jod'u uzaktan görebiliyorlardı. Birbirlerine kızgınca bağırıp uzun sırtıklarını bataklıkçı düşen şeyin bulunduğu yere sokup gözden kaybolmadan yeşil balçığı karıştırıyorlardı.

Lief'in içini bir hüzün kapladı.

"Zamanında gelip onu kurtarmamışlar. Batmış." dedi Bar-da. Yüzünden acı çektiği anlaşılıyordu.

"Tamam o zaman." diye kestirip attı Jasmine. "O zaman burada kalmak için bir nedenimiz kalmadı. Her an geri dönüp bizi görebileceklerken niçin burada dikilip duruyoruz?" diye devam etti.

Lief, ona bir bakış attı. Jasmine küstahça bir bakışla ona karşılık verdi. Dudaklarını ısınyordu ve çenesini kaldırmıştı. Sonra döndü ve çabucak evin arkasına doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Lief, onu takip etmek için Bar-da'ya yardım etti.

Evin arkası da aynı önü gibiydi. Tek bir kapı vardı ve pencere yoktu. Her taraftan otlar yükseliyordu. Ötesinde orman vardı. Ama bataklık, Jin ve Jod'un arazisinin tamamını bir kale hendeği gibi çeviriyordu.

"Geçecek bir yol olmalı." diye mırıldandı Lief. "Buradan hiç ayrılmadıklarına inanmam."

Jasmine kısık gözlerle yeşil şeridi araştırıyordu. Aniden, evin neredeyse tam karşısında alacalı bir bölüm gördü. Yer, kıyıdaki dev bir kayayla işaretlenmişti. "İşte!" diye bağırды ve koşmaya başladı.

9

TAŞ BASAMAKLAR

Lief, omzuna yaslanan Barda'yla birlikte elinden geldiği kadar çabuk Jasmine'i takip etti. Kız, en sonunda kıyıya ulaştı ve kayanın yanında durdu. Lief, şimdi buradan yeşil balçığın alacalı görünmesine neden olan şeyi görebiliyordu. Hendeğin ortasında kümelenmiş, kırmızıyla belki de bir tür bataklik bitkisinin yapraklarıyla işaretlenmiş, soluk yeşil yapraklar vardı.

Yaprakların kenarları düzdü ve bir yapbozun parçaları gibi birbirlerine değiyorlardı. Aralarındaki boşluklarda yeşil balçığın parlak yeşili kendini gösteriyordu.

Lief daha yakından baktı ve yaprakların üstündeki kırmızı işaretlerin ilk gördüklerinden daha da tuhaf olduklarını fark etti. Bunlar rakam, harf ve sembollerdi.

Jasmine'in koluna yapıştı.

Gözyaşı Gölü

“Boğulmamış!” diye bağırdı Jasmine. “Onu kurtarmışlar!” Ne kadar ilgisiz görünse de sesindeki rahatlama aslında küçük mahkûmun kaderi konusundaki ilgisini açıkça ortaya koyuyordu. Hançerini çekmiş, yardım etmek için ona doğru koşuyordu.

Ralad’ın şimdi öncekinden çok daha fazla yardıma ihtiyacı vardı. Jin ve Jod kapıdan fırlayıp öfke çılgınlıkları atarak peşine düştüler. Jin bir balta kapmıştı ve Jod’un elinde vahşice sağa sola salladığı uzun bir sırık vardı. Kancanın ucundan hâlâ bataklığın yeşil balçığı damlıyordu. Her sallanısta, kaçan Ralad’ın yanından kıl payı geçiyordu. Her an hedefine ulaşabiliirdi.

Lief kılıcını çekti ve Barda’yı kayanın yanında sallanır hâlde bırakıp ileriye fırladı. Bir an bile kendini tehlikeye attığını düşünmedi. Ralad’ın içinde bulunduğu tehlike, kendininkinden çok daha büyüktü.

Jasmine’in attığı hançerler, Jin ve Jod’u hiç yavaşlatmıyordu. Hançerlerin ucu postumsu derilerinden sekiyormuş gibiydi. Ve nadiren ona bakıyorlardı. Öfkeden köpürmüşlerdi. Ralad’ı öldürmek, başka biriyle dövüşmekten çok daha fazla önemliydi.

Sanki Ralad’ın görüntüsü bile onları öfkelendirmeye yetmişti. Sanki onu daha önceden tanıyorlardı.

Küçük adam artık çok yaklaşmıştı. Dehşetten soluk soluğa Lief’e el sallayıp büyük kayanın yanındaki yaprakları ve sonra kendi ayaklarını işaret ediyordu.

Lief onun bataklığa düştüğünü sanarak hata yaptığını fark etti. Çamur ve balçık dizlerine kadar gelmişti, ama onun üstü tamamen kuru ve temizdi. Bir şekilde hendeği geçmişti, belki de tam bu noktadaydı.

Burayı biliyor, diye düşündü Lief. Daha önce buraya gelmiş olmalı.

Zihninde iki net resim belirdi. Ralad'ın boynundaki acımasız tasma. Canavarların mutfağındaki küflü samanlardan yatak ve aşınmış ip.

Aniden Ralad'ın bir zamanlar o samanların üstünde uyduğunu ve boynundaki tasmanın o ipe bağlı olduğunu anladı. Ralad, kısa bir süre önce Jin ve Jod'un mahkûmuydu. Yenmeyecek kadar küçük olduğu için onu köle yapmışlardı. Ama sonunda kaçmış, sonra da Gri Muhafızlar tarafından yakalanmıştı.

Lief, Jasmine ve Barda, onu tatlı erik çalılarının arasında uyurken bırakmışlardı. Uyanıp kendini yalnız bulunca olanları tahmin etmiş olabilirdi. Ya da bağışmalardan uyanmış ve çalılarının arasından yakalanmalarını izlemişti.

Jin ve Jod'u evden uzaklaştırmak için çanı çalıp bataklığa büyük bir kaya atmıştı. Sonra koşarak evin diğeri tarafından hendeğeri geçmişti. Bu berbat yerden rahatça kaçabilecekken geri dönmüşü. Niçin?

Onu kurtaran arkadaşlarını kurtarmaya çalışmaktan başka bir nedeni olamazdı.

Lief, řu anda koşanlardan sadece birkaç adım uzaktaydı. Yana sıçrayıp Jasmine'e de aynı şeyi yapmasını işaret etti. Kafası yıldırım gibi çalışıyordu. Planı zamanını bekleyip canavarlarla kurbanın arasına atlamaktı. Jasmine'le onları yaralamaktan başka bir şey yapabileceğinden şüpheliydi, ama bu, en azından küçük adama kaçma fırsatı verebilirdi.

řu an için en önemli şey de buydu. Sadece Ralad için değil, hepsi için öyleydi. Çamurlu ayaklı küçük adam, onları kurtarabilecek tek kişiydi. Sadece o, bataklıktan geçecek yolu biliyordu. Sadece o, hangi yaprakların güvenli olup olmadığını biliyordu.

Gözyaşı Gölü

Lief gördüğü yaprakları, parıldayan, soluk yeşil zeminde açıkça görünen tuhaf kırmızı işaretleri düşündü. Sonra, aniden güçlkle soludu.

“Ama o bize söyledi bile!” diye yüksek sesle bağırdı.

Şaşırın Ralad, ona baktı ve tökezledi. Büyük eğri kanca, onu belinden yakalayıp durdururken ciğerlerindeki bütün havanın boşalmasına neden oldu. Jod bir zafer çığlığı attı ve onu çekmeye başladı.

Ama aynı anda Lief’in kılıcı sırtın üstüne indirip ikiye bölüdü. Şaşırıp dengesini kaybeden Jod, geri yuvarlanıp Jin’e çarptı. Birbirine girmiş, yamru yumru, yuvarlanan bir et yığını gibi yere düştüler.

Jasmine hançerini kaldırıp onların üzerine fırlattı.

“Hayır, Jasmine!” diye bağırın Lief, Ralad’ı yerden kaldırıp omzuna attı. “Bırak onları!”

Şimdi taş basamakların sırrını keşfettiğini biliyordu, onları dövüşmek değil, hız kurtaracaktı.

Jin ve Jod sakar olabilirlerdi, ama çok güçlüydüler. Lief ya da Jasmine yaralansalardı, sonuç bir felaket olacaktı. Ralad ve Barda çaresiz durumdaydı. Yaşamak için ikisinin de yardıma ihtiyacı vardı.

Barda’nın tedirgince beklediği kayaya geri koşmaya başladı Lief. Bir anlık tereddüitten sonra Jasmine ardından bağıarak onu takip etti. Lief, Barda’nın yanına gelene kadar Jasmine’le ilgilenmedi. Sonra nefes nefese ona döndü.

“Sen delisin, Lief!” diye sinirli bir şekilde bağırdı Jasmine. “Şimdi arkamızda bataklıkla kapana kısıldık! Durup dövüşmek için olası en kötü yer, burası!”

“Durup dövüşmeyeceğiz!” diye bağırdı Lief. Ralad’ı çekip omzuna iyice oturttu. “Karşıya geçeceğiz.”

Emily Rodda

“Ama hangi yapraklara güveneceğiz?” diye sordu Barda.
“Hangi işaretler patika?”

“Hiçbiri.” diye bağırdı Lief. “Aralarındaki yer, patika.”

Jasmine’in başının üzerinden bakıp Jin ve Jod’un ayağa kalkmak için itişip kakıştuklarını görünce morali bozuldu. “Jasmine, önden sen!” diye zorladı. “Sonra Barda’ya yardım edebilirsin. Ben Ralad’la arkanızdan geleceğim. Çabuk ol!”

Barda ve Jasmine şaşkınlık içinde ona baktılar.

“Yaprakların arasındaki boşluklar bataklık!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Jasmine. “Görebiliyorsun işte. Eğer oraya atlarsak batıp öleceğiz!”

“Ölmeyeceksiniz!” diye çaresizce konuştu Lief. “Eğer başka bir yere atlarsanız öleceksiniz! Dediğim gibi yapın! Bana güvenin!”

“Güvenilir olduğunu nereden biliyorsun?” diye mırıldandı Barda. Kafasını toplamaya çalışırken alnını ovuşturuyordu.

“Tek kelime bile etmedi!” diye itiraz etti Jasmine.

“Önce bu noktayı, sonra bacaklarını işaret etti.” diye bağırdı Lief. “Bacakları dizlerine kadar çamurlu. Ama yapraklar bir saat-tir çamura batmamış. Oldukça temiz ve kurular.”

Barda ve Jasmine hâlâ tereddüt ediyorlardı.

Jod ve Jin yaklaşıyorlardı. Jin’in yeşil beyaz kıllı suratı öfkeden o kadar gerilmişti ki küçücük gözleri neredeyse kaybolmuştu. Bir karış açık olan ağzından kocaman, sarı ve sivri dişleri görülüyordu. Çığlık atarak onlara doğru koşuyordu. Elindeki baltayı havaya kaldırmıştı.

Lief yapabileceği tek bir şey olduğunu biliyordu. Nefes aldı ve Ralad’ı sıkıca tutup yaprakların arasındaki ilk boşluğa atladı.

Doğruca yeşil balçığın içine daldı. Birden paniğe kapılarak hata yapıp yapmadığını düşündü. Barda ve Jasmine’in dehşet için-

Gözyaşı Gölü

de bağırdıklarını gördü. Sonra ayağı düz bir taşa değdi. Sadece ayak bileklerine kadar batmıştı.

Biraz zorlanarak sağ ayağını kurtardı ve adımını ikinci araya attı. Tekrar ayak bileklerine kadar battı. Ama yine sert zemine değdi.

“Gelin!” diye omzunun üstünden geriye seslendi. Barda ve Jasmine’in arkasından geldiğini duyup rahatladı.

Jin ve Jod öfkeden çıldırmışlardı. Lief, bakmak için dönmedi. Devam etmek için ayaklarını emici bataklıktan her çekişinde gerilen bacakları zorlanıyordu. Bir adım. Bir tane daha...

Sonunda karşı kıyayı görebildi. Çimenler. Yüksek ağaçlar. Son gücüyle ileriye doğru atladı. Ayağı sert toprağa değdi. Kurtulmanın rahatlığıyla bağırıp yere düşerken Ralad’ın ağırlığının omzundan kalktığını hissetti.

Dönüp bakmak için dizleri üzerinde doğruldu. Barda, çok yakınındaydı. Tam kıyıya atlamak üzereydi.

Ama Jasmine tam arkasında durdu. Diz çökmüş, hançeriyle bir şeyler kesiyordu. Ayağı bitkilerden birinin köküne mi takılmıştı? Ne yapıyordu orada?

Canavarlar hendeğin kenarına henüz gelmemişlerdi, ama Jin baltasını kafasının üstüne kaldırmıştı. Lief dehşet içinde onu atcağını anladı.

“Jasmine!” diye bir çığlık attı.

Jasmine döndüğü zaman tehlikeyi gördü. Hızla ayağa kalktı, dönüp son taş basamağa sızdı. Balta döne döne ona doğru geldi. Tam düşerken omzuna çarptı. Bir çığlıkla dizlerinin üstüne çöktü, yeşil balçığın altındaki gizli taşta kayarak ötesindeki bataklığa düştü. Bataklık açgözlü bir şekilde onu emmeye başladı.

10

ÇABUK DÜŞÜNME

Barda sallanarak döndü. Eğildi ve Jasmine'in kolunu yakalayıp onu yanına çekmeye çalıştı. Daha fazla batmasını engellemek dışında bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü.

Zafer sarhoşluğuyla uluyan Jin ve Jod ileri fırladılar. Her an büyük kayaya ulaşabilirlerdi. Ve sonra...

"Beni bırak!" diye Jasmine'in Barda'ya bağırdığını duydu Lief. "Filli'yi al ve beni bırak."

Ama Barda başını iki yana salladı ve Filli kımıldamayı reddederek sertçe omzuna yapıştı.

Lief, çaresiz bir şekilde etrafına bakıp onları çekebileceği bir şey aradı.

Bir ağaç dalı, bir sarmaşık... ama etrafta sarmaşık yoktu, ağaçların dalları kalındı ve yerden yüksekte büyümüşlerdi. Hiçbirini zamanında kesemezdi. Keşke halatlarını Sessizlik Ormanı'nda kaybetmemiş olsalardı. Orada her şeyi kaybetmişlerdi. Ellerinde sadece kıyafetleri kalmıştı... Kıyafetleri!

Yavaş çalışan kafasına kızan Lief, pelerinini yırttı. Bataklığın kenarına koştu, kalın bir ipe dönüşmesi için yumuşak kumaşını kıvrarak düğüm yaptı.

Gözyaşı Gölü

“Barda!” diye bağırdı.

Yorgunluktan bembeyaz olmuş yüzünü ona bakmak için çevirdi. Kıvrılmış pelerinin bir ucunu sıkıca tutan Lief, diğer ucu da attı. Barda ucu yakaladı.

“Onu Jasmine’e ver!” diye bağırdı Lief. “Onu çekeceğim!”

Bunu söylerken bu işin neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Jin ve Jod büyük kayaya ulaşmışlardı. Alay edip atlamaya hazırlanıyorlardı. Birkaç saniye içinde taş basamakların üstünde olacak, Jasmine’i yakalayıp kendilerine çekecek ve Lief’in elindeki pelerini parçalayacaklardı. Onlara karşı koyamayacaktı.

Sonra, aniden, mucize gibi, siyah bir kuş çığlıklar atarak gökyüzünden canavarların kafalarına doğru daldı.

Bu, Kree’ydi!

Siyah kuş onlara saldırdığında Jin ve Jod bağırmaya başladı. Kuş keskin gagasıyla onları gagalıyordu. Dönerek sağa sola salladıkları kollarından kurtuldu ve tekrar dalışa geçti.

Lief bütün gücüyle pelerine yapıştı. Jasmine’in gövdesinin bataklıktan kendisine doğru hareket ettiğini hissetti. Çok yavaş. Kree saldırmaya devam ediyordu ama Jod şimdi kırık sınıkla ona saldıırıyordu. Kuşun uzun süre hayatta kalma şansı yoktu.

Lief umutsuzca tekrar çekti ve iki elin onunkilerin üstüne geldiğini hissetti. Barda kıyıya ulaşarak Lief’e yardım etmeye başladı. Beraberce topuklarını yere gömüp pelerini çektiler. Onlar çektikçe Jasmine’in vücudu da gitgide kıyıya yaklaşmaya başladı.

Kız son soluk yaprakların ötesinde, neredeyse kıyıya ulaşmak üzereydi ki, Kree tiz bir çığlık attı. Savrulan sırik kanadına gelmişti. Yükseklik kaybederek havada çılgınca kanat çırpıyordu.

En sonunda kuşun saldırısından kurtulup hayvanlar gibi uluyan Jin ve Jod beraber ilk taş basamağa atladılar. Lief, Jod’un metal dişlerinin zafer coşkusuyla gıcırdadığını bir an için gördü.

Yakında Jasmine'e yetişecekler, diye umutsuzluk içinde dü-
şündü Lief. Onu yakalayacaklar. Bizi de yakalayacaklar. Onu bı-
rakmayacağımızı biliyorlar. Eğer onu çekip götürürlerse onun
peşinden gideceğimizi biliyorlar...

Ama Jasmine omzunun üstünden bakmak için başını çevir-
di. Sanki sadece Kree'yi düşünüyordu. "Kree!" diye seslendi.
"Diğer tarafa git! Çabuk ol!"

Kuş sersemlemişti ve acı çekiyordu, ama emre itaat etti. Bir
kanadını zorlukla hareket ettirerek hendeğin üstünden geçti. Ayak-
ları neredeyse yeşil balçığa değiyordu. Kıyıya ulaştı ve yere düştü.

Lief ve Barda pelerini çektiler. Kolları yorulmuştu. Bir ke-
re daha çekseler Jasmine, ona ulaşabilecekleri kadar yakına gele-
cekti. Bir kere daha çekseler...

Ama Jin ve Jod hendekten onlara doğru hızla saldırıyorlar-
dı. Soluk yapraklar arasındaki parlak yeşil balçık parçaları onla-
ra yollarını açıkça gösteriyordu. Tereddüt etmediler. Neredeyse
ortaya gelmişlerdi.

Lief, dehşet içinde onları seyrederken vahşice naralar ata-
rak bir kez daha ileri fırladılar. Pençe elleri, avlarına doğru uza-
nıyordu.

Sonra yüz ifadeleri değişti ve tiz çığlıklar attılar. Ayakları ye-
şil balçığın içine daldı, ama basacak bir yer bulamadılar. Şaşkın-
lık ve dehşetten uluyarak taş gibi batmaya başladılar. Ağırlıkları
onları aşağıya çekerken çılgınca kollarını sallıyorlardı.

Ve birkaç saniye içinde her şey olup bitti. Korkunç çığlıklar
kesildi. Ortadan yok oldular.

Sersemleyip tir tir titreyen Lief uzandı ve Jasmine'in bile-
ğini yakaladı. Barda diğerini tuttu ve beraber onu kıyıya çektiler.

Gözyaşı Gölü

Yaralı omzu ona büyük acı veriyor olmalıydı, çünkü dudaklarına kadar bembeyaz kesilmişti, ama söylenmedi.

“Ne oldu?” diye güçlkle konuştu Barda. “Nasıl oldu da battılar? Bizim üzerinden geçtiğimiz taşlara basıyorlardı! Nasıl ortadan kayboldular?”

Jasmine neşesiz bir şekilde gülümsemeyi başardı. “Taş basamaklar ortadan kaybolmadı.” diye mırıldandı. “Onlar benim kesip yerini değiştirdiğim yaprakların altındalar. Canavarlar yanlış yerlere atladılar; yaprakların önceden yüzdüğü yerlere. Yolun değiştiğini fark etmeyecek kadar aptal ve çok kızgın olacaklarını biliyordum. Her zaman yaptıkları gibi parlak yeşil bir yerden diğerine gittiler.”

Lief, hendeğe baktı. O da yaprakların duruşunun değiştiğini fark etmemişti. Şu anda bile daha önce nasıl olduklarını pek hatırlayamıyordu.

Jasmine acıdan gözlerini kırparak boynundaki zincire bağladığı minik kavanozu çıkardı. Lief kavanozda ne olduğunu biliyordu: Sessizlik Ormanı’nda yaralandığında Barda’yı iyileştiren yaşam nektarından bir parça.

Jasmine’in onu omzundaki yara için kullanacağını sandı, ama kız, Kree’nin yattığı yere doğru süründü. Siyah kuş çıplak, kumlu toprağın üstünde yaşam savaşı veriyordu. Gagası açık, gözleri kapalıydı. Bir kanadı işe yaramaz bir şekilde açık duruyordu.

“Eve gitmedin, kötü Kree.” diye yumuşak bir sesle söylen-di Jasmine. “Beni takip ettin. Sana tehlikeli olacağını söylememiş miydim? Şimdi zavallı kanadın yaralandı. Ama korkma. Kısa zamanda iyileşeceksin.”

Kavanozun kapağını açtı ve altın renkli sıvıdan bir damla kanadın üstüne damlattı.

Emily Rodda

Kree, sert bir şekilde öttü ve gözlerini kırıştırdı. Biraz kıılmılandı. Sonra, birden ayağa kalkıp tüylerini kabarttı ve iki kanadını da iyice açtıktan sonra güçlü bir şekilde çırparak yüksek sesle öttü.

Lief ve Barda bu görüntü karşısında zevkle güldüler. Kree'yi tekrar iyi ve güçlü görmek en az Jasmine'in neşeli yüzünü görmek kadar güzeldi.

Arkalarından boğuk bir ses geldi ve döndüklerinde Ralad'ın oturup şaşkınca gözlerini kırptığını gördüler. Kızıl saç tutamı ibik gibi duruyordu. Gözleri çılgınca etrafı araştırıyordu.

"Korkma, dostum!" diye bağırdı Barda. "Onlar öldü. Sonsuza kadar öyle kalacaklar!"

Lief, onları bırakıp Jasmine'in yanına gitti. Kumluk alanın yanındaki otların üstüne oturmuştu ve Filli kulağının dibinde dişlerini takırdatıyordu. İkisi de Kree'nin üzerlerinde süzülüp dalar-ken kanatları denemesini izliyordu.

"Bırak da nektarı omzuna süreyim, Jasmine." dedi Lief ve yanına oturdu.

Kız başını iki yana salladı. "Nektarı önemli şeyler için saklamalıyız." dedi kısaca. Elini cebine sokup Ralad'ın el ve ayak bileklerine sürdüğü bir kavanoz krem çıkardı. "Bu, beni iyileştirir." dedi. "Yaram ciddi değil."

Lief, onunla tartışmamaya karar verdi. Jasmine'in işleri kendi istediği gibi yapmasına karışmamanın en iyisi olacağını öğrenmeye başlıyordu.

Jasmine'in omzu, kötü berelenmişti. Şişmişti ve koyu kırmızıydı. Kısa bir süre sonra moraracaktı. Çürüğün ortasındaki yara küçük ama derindi. Baltanın keskin tarafının köşesi oraya gelmiş olmalıydı.

Gözyaşı Gölü

Lief elinden geldiği kadar nazikçe yarayı güçlü kokusu olan yeşil kremle sıvadı. Jasmine hiç kımıldamadan durdu ve acısı çok fazla olsa da sesini bile çıkarmadı.

Barda, Ralad'la yanına geldi. Ralad onlara gülümsedi ve sonra avuçlarını birleştirip eğilerek selam verdi.

“Adı, Manus. Onu Gri Muhafızlar’dan, Jin ve Jod’dan kurtardığınız için size teşekkür etmek istiyor.” dedi Barda. “Bize çok şey borçlu olduğunu söylüyor.”

“Bize hiçbir şey borçlu değilsin, Manus.” dedi Lief ve küçük adama gülümseyerek karşılık verdi. “Sen de bizim için hayatını tehlikeye attın.”

Manus eğildi ve ince uzun parmaklarıyla yanındaki kuma bazı işaretler yaptı.

“Siz iki kez beni ölümden kurtardınız.” diye yavaşça çeviri yaptı Barda. “Hayatım sizindir.”

Manus, Barda'nın söylediklerini enerjik bir şekilde başıyla onayladı. Ancak o zaman Lief, onun konuşmadığını anladı.

Barda onun şaşkınlığını görüp, “Ralad’ların hiçbirinin sesi yoktur, Lief.” dedi sertçe. “Thaegan bunu çok önce yaptı. İşte o zaman kin ve kıskançlıktan, D’Or’un güzelliğinden Gözyaşı Gölü’nü yarattı. O zamanki Ralad’lar ona karşı seslerini yükselttiler. O kadın da Ralad’ların sesini çaldı. Sadece onlar için değil, onlardan sonra gelenler için de. Yüz yıldır Raladin’de tek bir kelime bile edilmedi.”

Emily Rodda

Lief tüyelerinin ürperdiğini hissetti. Bu büyücü ne tip bir deli, kötü yaratıktı ki? Sonra başka bir şey düşündü ve sessiz bataklıkta baktı. Orada bir yerlerde Jin ve Jod yatıyordu, kötülükleri sonsuza kadar boğulmuştu.

Thaegan'ın bunu öğrenmesi ne kadar sürecekti? Bir ay mı? Bir yıl mı? Bir gün mü? Bir saat mi? Yoksa bu anda, öfkeden köpürerek onlara doğru uçuyor muydu?

Thaegan, ona karşı konuşmaya cüret eden bir halkın seslerini çalmıştı. İki çocuğunun ölümüne neden olan Barda, Jasmine ve Lief'ten ne kadar korkunç bir intikam alacaktı?

Kaç, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük, titreyen bir ses. Eve kaç, yatağına gir ve battaniyeleri kafana kadar çek. Saklan. Güvende ol.

Koluna birinin dokunduğunu hissetti ve başını kaldırdığında Manus'un aceleyle ona el işareti yaptığını gördü.

"Manus güneş batmadan buradan iyice uzaklaşmamız için ısrar ediyor." dedi Barda. "Thaegan'ın gelebileceğinden korkuyor. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var ama kamp yapmadan önce elimizden geldiği kadar yürümemiz gerekiyor. Hazır mısınız?"

Lief derin bir nefes alıp kafasının içinde fısıldayan sesi akından çıkardı. "Evet." dedi. "Hazırım."

11

RALADIN'E DOĞRU

O gece bütün akarsu ve patikalardan uzak olan bir tatlı erik çalılığının altında uyudular. Hiçbiri, nerede olduklarını Thaegan'a söyleyebilecek biri tarafından görülmek istemiyordu.

Hâlâ nemli ve çamurdan sertleşmiş olan elbiselerinin içinde rahatsız olup ve üşümelerine rağmen ateş yakma riskini göze alamadılar. Ama yine de başlarına gelen onca şeyden dolayı bir anda uykuya daldılar.

Gece yarısından bir süre sonra, Lief kımıldandı. Ay ışığı çalılı yapraklarının arasından soluk bir renkte parlıyor, yerde gölgeler ve ışık parçaları yaratıyordu. Her yer çok sessizdi. Döndü ve tekrar uyumaya çalıştı. Ama vücudu yorgunluktan hâlâ ağrımalarına rağmen, kafası birbirini kovalayan düşüncelerle doluydu ve bir türlü uyuyamadı.

Yanında, iç çekip aniden kıpırdanan Manus'un rüyalarında eziyet çektiğinden hiç şüphesi yoktu.

Böyle olmasına şaşmamak gerekirdi. İşaretler ve halkının tuhaf resim yazısını kullanan Manus, onlara beş uzun yıldır Jin ve Jod'un esiri olduğunu anlatmıştı. Raladin'den Del'e giderken tat-

Emily Rodda

lı erik çalılarının baştan çıkarıcı kokusuyla yoldan ayrılmış, bataklığa düşmüş ve yakalanmıştı.

Lief, küçük adamın o zamandan beri yaşadığı uzun sefaleti düşünmek bile istemedi. Barda, Ralad yazılarını çok fazla anlamasına rağmen yine de bu korkunç hikâyeyi anlatabilecek kadarını çevirebilmişti.

Manus bir köle gibi çalışmaya zorlanmıştı. Dövülmüştü, aç bırakılmıştı ve ona zalimce davranılmıştı. Mutfağın duvarına bağlanmıştı. Jin ve Jod zavallı kurbanları tuzağa düşürüp öldürüp yerken çaresizce onları izlemeye zorlanmıştı. Sonunda kaçtığında, neredeyse evine ulaşmak üzereyken bir Gri Muhafız birliği tarafından yakalanıp geldiği yolu geri yürümek zorunda bırakılmıştı.

Beş yıl boyunca kötülüğün yanı sıra korku ve tiksintiyle yaşamıştı.

Rüyalarının kâbuslarla dolu olmasına bu yüzden şaşmamak gerekirdi.

Raladin'e yolculuklarının kaç gün süreceğini sorduğunda, çabucak parmağıyla yere yazarak cevap vermişti.

“Üç gün.” demişti Barda, işaretlere bakarak. “Eğer Thaegan daha önce bizi yakalamazsa...”

Eğer Thaegan daha önce bizi yakalamazsa...

Lief kamburlaşarak yere uzandı ve “T” harfiyle soru işaretini düşünürken tüyleri ürperdi. Thaegan şimdi neredeydi? Ne yapıyordu? Hangi emri veriyordu?

Gözyaşı Gölü

Gecenin karanlığı üzerine çöküyormuş gibiydi. Belki, şu anda bile, Thaegan'ın iblisleri titreşen gölgeler gibi ona doğru gizlice yaklaşıyordu. Belki uzun, ince ellerini uzatıp onu ayağından ve bileklerinden yakalayıp çığlık çığlığa götüreceklerdi...

Alnından terler akmaya başladı. Dehşet içinde nefesi tıkanmıştı. Diğerlerini uyandırmadan, kımıldamamak için mücadele etti. İçindeki korku o kadar büyüdü ki, sanki avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu.

Topaz, takanı gecenin belalarından korur...

Eli gömleğinin altında dolaştı ve titreyen parmaklarını altın rengi mücevhere bastırdı. Anında gölgeler küçülmüş gibi oldu ve kalbinin deli gibi çarpması yavaşladı.

Nefes nefese, sırtüstü yattı ve gözlerini tatlı erik çalılarının arasından yukarı dikti. Ayın dolunay olmasına az kalmıştı. Üstlerindeki ölü ağacın bir dalına tünemiş olan Kree'nin görkemli şekli yıldızlı gökyüzünde simsiyah duruyordu. Kuşun kafası yukarı kalkıktı ve sarı gözleri ay ışığında parlıyordu.

Uyumuyordu. Tetikteydi. Nöbet tutuyordu.

Tuhaf bir şekilde rahatlayan Lief tekrar yana döndü. Sadece üç gün, diye düşündü. Raladin'e sadece üç gün kaldı. Thaegan bizi yakalayamayacak.

Gözlerini kapadı ve topazı hâlâ sıkı sıkı tutarak zihninin yavaş yavaş uyumasına izin verdi.

*

Sabahleyin tekrar yola koyuldular. Önceleri, küçük ve iyi gizlenmiş patikaları tercih ettiler, ama ağaçlarla çalılar azalıp zemin güneşten daha da kavruldukça yavaş yavaş açığa çıkmaya mecbur kaldılar.

Emily Rodda

Yolda hiç kimseyle karşılaşmadılar. Arada sırada bir zamanlar tahılların depolandığı ya da hayvanların bakıldığı evlerin ve büyük binaların yanından geçtiler. Hepsi terk edilmiş ve harabeye dönmüştü. Bazıları, Gölgelelerin Efendisi'nin mührüyle damgalanmıştı.

Akşamüstü, hava kararmaya başladığında, boş bir ev seçtiler ve o gecenin kampını orada kurdular. Mataralarını kuyudan doldurdular ve bozulmamış yiyecek aradılar. Başka malzemeler de aldılar; ip, battaniye, küçük bir kazıcı alet, su kaynatmak için bir tencere, mumlar ve bir fener.

Lief, başkalarına ait olan şeyleri aldığı için tedirgin oldu. Ama evdeki bütün umutsuzluk, yıkım ve korku izine üzülen Manus, başını iki yana salladı ve pencerenin yanındaki duvara çizilmiş küçük bir işareti gösterdi. O açıklıkta onları ilk gördüğünde çizdiği işaretin aynısıydı bu.

Artık onlara işaretin ne olduğunu söyleyecek kadar güveniyordu. Bu hem kuş, hem de özgürlük anlamına gelen bir Ralad

Gözyaşı Gölü

işaretiydi. Ama Raladin'den çok daha uzaklara yayılmış ve Del-tora'da özel bir anlam kazanmıştı. Manus, dikkatlice bunun ne olduğunu açıkladı:

Bu özgürlük işareti, zamanla Gölgelelerin Efendisi'ne karşı gelmeye ant içmiş kişiler arasında gizli bir parolaya dönüşmüştü. Onunla birbirlerini tanıyıp dostu düşmandan ayırıyorlardı.

Bu evin sahipleri ölmeden ya da kaçmadan önce gelecekte kendileri gibi yolcuların bulması için bu işareti bırakmışlardı. Yenilgi karşısındaki meydan okumalarını ve gelecekle ilgili umutlarını göstermelerinin tek yolu buydu. Lief, bu sayede bu amaca yardım edecek her şeyi memnunlukla vereceklerini anladı.

Manus'u bulmamız kesinlikle çok büyük bir şans, diye düşündü. Sanki kader bir amaç uğruna bizi bir araya getirmiş gibi. Sanki adımlarımız görünmeyen bir el tarafından yönlendiriliyor.

Bu düşünceden dolayı biraz utandı. Del'deki arkadaşları gibi o da her zaman böyle konuşmalarla alay ederdi. Ama bu yolculuk ona Del'deki arkadaşlarının bilmedikleri birçok şey olduğunu öğretmişti ve birçok sırrı hâlâ anlamıyordu.

*

Ertesi sabah tekrar yola çıktılar. Artık özgürlük işaretini gördüklerinde neye bakacaklarını biliyorlardı. Yıkık duvarların ve çitlerin üzerine tebeşirle çizilmişti, yere çakıllarla yapılmıştı, ağaç gövdelerinin üstüne kazınmıştı.

Onu her gördüklerinde Lief'in umudu artıyordu. Del şehrinde işler nasıl gidiyor olursa olsun, bu işaret kırsal bölgelerde hâlâ onun gibi Gölgelelerin Efendisi'ne baş kaldırmaya hevesli kişiler olduğunun kanıtıydı.

Bununla beraber, Manus gittikçe daha ciddileşiyor ve endişeleniyordu. Terk edilmiş bölgeler, yıkılmış evler attığı her adımda kendi köyüyle ilgili korkularını daha da güçlendiriyordu.

Anlaşıldığı kadarıyla evinden ilk kez, Gölgelelerin Efendisi daha fazla köle istediğinde ve gözlerini Raladin'e diktiğinde ayrılmıştı. Gölgelelerin Efendisi, Ralad'ların çok güçlü işçiler ve karşılaştırılmayacak kadar inşaatçılar olduğunu duymuştu.

Manus, Ralad'ların Del'de olması gerektiğini düşündükleri direniş gruplarından yardım aramaya gitmişti. Şehirdeki direnişin çok önce kırıldığını ve umutlarının boşuna olduğunu bilmiyorlardı.

Manus, beş yıldır onlardan uzaktaydı. Bu yıllar içinde Thae-gan ülkeyi daha da çoraklaştırmıştı. Manus'un Raladin'de ne bulabileceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Ama yorgunluktan bitap bir hâlde olmasına rağmen inatla yürümeye devam etti. Üçüncü günün sonunda tek yapabildikleri şey, onu o gece dinlenmeye ikna etmek olmuştu.

Lief, ertesi sabah olanları çok uzun zaman hatırlayacaktı.

Güneş doğarken kalktılar ve kaldıkları kulübeden ayrıldılar. Neredeyse koşan Manus onları açık bir araziden geçirdi ve ötesi çalılarla kaplı bir patikaya soktu.

Orada etraftaki küçük tepelerden gelen minik bir derenin beslediği küçük, ama derin bir gölet vardı. Manus dereden yukarı yürüdü. Bazen içine girip suları sıçratarak yürüyordu, bazense kıyıdan. Bütün gurup onu takip etti. Ona yetişmekte zorluk çeki-

Gözyaşı Gölü

yorlardı. Fazla ilerlediğinde, aşağı yukarı hareket eden kızıl saçı gözden kaybetmemeye çalışıyorlardı.

Tek kelime bile anlatmıyordu. Çok uzun zamandır özlediği yere yaklaştıkça artan gerginliğini hepsi hissedebiliyordu. Dik uçurumu ince bir peçe gibi örten bir şelalenin önüne geldiklerinde durdu.

Döndü ve onları bekledi. Küçük yüzünde hiçbir ifade yoktu. Yanına geldiklerinde bile hareket etmedi.

Geldik, diye düşündü Lief. Ama Manus son adımı atmaktan çekiniyordu. Bulacağı şey onu korkutuyordu.

Sessizlik uzadı. En sonunda Jasmine konuştu.

“Bilmek en iyisi.” dedi sakince.

Manus bir an için ona sertçe baktı. Sonra aniden döndü ve şelalenin içine daldı.

Üç arkadaş onları ıslatan buz gibi sudan titreyerek teker teker geçtiler. Ötesi karanlıktı... önce bir mağaranın, daha sonra da bir tünelin koyu karanlığı. Sonunda, uzakta, yaklaştıkça büyüyen hafif bir parlaltı gördüler.

Ardından tepenin diğer tarafındaki bir açıklıktan çıkınca güneş ışığı gözlerini kamaştırdı. Açıklıkta hepsi pişmiş toprak tuğlalardan basit ama ustaca yapılmış, küçük, yuvarlak evler, atölyeler ve sokaklardan oluşan güzel bir köye inen, çakıl bir patika vardı. Binalar kare şeklinde, geniş ve düz taşlarla döşeli bir meydanın etrafındaydı. Meydanın ortasında bir çeşme göze çarpıyordu; temiz suları güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

Ama evlerde tek bir ışık bile yoktu. Örümcekler pencerele-ri ağlarıyla kaplamıştı. Kapılar açıktı ve hafif rüzgârla ileri geri sallanırken gıcırıyorlardı.

Ve ortada başka bir hareket yoktu. Hem de hiç.

12

MÜZİK

Çakıl patikadan köye indiler ve herhangi bir yaşam belirtisi aramaya başladılar. Lief ve Jasmine dikkatlice etrafa bakınıyorlardı, ama geçen her dakikada umutları yavaş yavaş azalıyordu. Manus, çılgınca bir evden diğerine koşarken Barda ardından gidiyordu.

Bütün evler terk edilmişti. İçeriden alınmayan şeyler de yok edilmişti.

Meydandaki çeşmeye geldiklerinde Ralad'ın yüzü üzüntüden çökmüştü.

“Manus, halkının Gölgediyar'a götürüldüğünü ya da öldüğünü sanıyor.” diye mırıldandı Barda.

“Belki sadece buradan gitmişlerdir, Manus.” dedi Lief. “Kaçmış olabilirler.”

Ralad sertçe başını iki yana salladı.

“Raladin'i asla isteyerek terk etmezler.” dedi Barda. “Burası her zaman onların evi olmuştu.”

Meydan ve sokaklarda görülen kül yığınlarıyla çöp birikintilerini gösterdi. “Gri Muhafızlar'ın artıkları.” dedi, dudaklarını iğrenmiş bir şekilde büzerek. “Bir süredir köyü dinlenme yeri

Gözyaşı Gölü

olarak kullanıyor olmalılar. Ve penceredeki örümcek ağlarının ne kadar kalın olduğunu görüyor musunuz? Ben, Raladin'in bir yıl ya da daha fazla bir süredir boş olduğunu söyleyebilirim.”

Manus, çeşmenin kenarına yığıldı. Ayağı çeşmenin kenarıyla yerdeki taşlardan birisinin arasındaki bir şeye çarptı. Eğilip onu aldı. Bu tahtadan oyulmuş, uzun bir flütü. Onu kollarının arasına aldı ve başını eğdi.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Lief, onu izlerken.

Jasmine omuz silkti. “Bir gün dinleneceğiz, sonra yola devam.” dedi. “Şu anda Gözyaşı Gölü'nden çok uzakta değiliz. Manus, yolun geri kalanında bize rehberlik edecektir, buna eminim. Onun burada kalmasını sağlayacak hiçbir şey yok.”

Sesi tekdüze ve soğuktu, ama Lief bu kez onun Ralad'la hiç ilgilenmediğini sanma yanlısını yapmadı. Artık Jasmine'in duygularını ne kadar iyi gizlediğini biliyordu.

Aniden, havayı güzel bir ses doldurdu. Şaşırان Lief başını kaldırdı.

Manus flütü dudaklarına götürmüş çalıyordu. Gözleri kapalıydı ve olduğu yerde sallanıyordu.

Lief, birbirini takip eden notalar zihnini ve kulaklarını doldururken büyülenmiş gibi kaldı. Bu duyduğu en mükemmel ve en hüznü müzikti. Sanki Manus'un yüksek sesle söyleyemediği bütün kayıp ve acı duyguları flütle içinden dökülüyordu.

Lief'in gözleri yaşlarla doldu. Del'deyken bir erkeğe ağlamanın uygun olmadığını düşünerek hiç ağlamamıştı. Ama şimdi, burada hiç utanmıyordu.

Yanında hareket etmeden duran Barda'yı hissedebiliyordu. Yakınında duran Jasmine'in yeşil gözlerinin merhametten koyulaştığını görebiliyordu. Filli, Jasmine'in kollarında dimdik dur-

Emily Rodda

muş, şaşkınlık içinde Manus'a bakıyordu ve Kree, kızın omzunda bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu. Hepsi, tıpkı onun gibi Manus'un kayıp halkının yasını tutma müziğinin büyüüne kapılmışlardı.

Lief, tam o anda, Jasmine'in arkasında, meydanın köşesinde bir şeyin kımıldadığını gördü. Önce ıslak gözlerinin ona bir oyun oynadığını sanarak hızla gözlerini kırptı. Ama yanlışlık yoktu. Yerde duran kocaman taşlardan biri hareket ediyordu.

Alarm çığılığı boğazına takılınca bir öksürük sesi çıkardı. Jasmine'in şaşkınca ona baktığını gördü ve kız arkasına bakmak için döndü.

Taş sessizce yerinden oynuyordu. Altında güçlü bir ışıkla parlayan derin bir yer vardı. Orada bir şey hareket ediyordu.

Lief'in gözüne tek bir kızıl saç tutamı ve dikkatlice bakan boncuk gibi siyah gözler ilişti. Sonra, uzun parmaklı, mavi-gri bir elin tek bir hızlı hareketiyle taş tamamen kenara itildi. Birkaç saniye içinde düzinelerce Ralad dışarı çıktı ve Manus'a doğru koştu.

Ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kalan Lief döndü ve meydanın diğer üç köşesinde de aynı şeyin olduğunu gördü. Taşlar kayıp açılıyor ve altından, sıcak tencerede patlayan mısırlar gibi Ralad'lar çıkıyordu.

Düzinelerceydiler... yüzlerceydiler! Yetişkinler ve her yaştan çocuk. Hepsi el çırpıyor, gülüyor, flütünü düşürüp ayağa fırlayan ve yüzü neşeden parlayan Manus'u karşılamaya koşuyorlardı.

Saatler sonra, karınları doymuş, yumuşak eğrelti otu yastıkları ve battaniyeler üstünde dinlenen Lief, Barda ve Jasmine, birkaç kısa yılda Ralad'ların yaptıklarına şaşkınlık içinde bakıyorlardı.

Gözyaşı Gölü

Mağara çok büyüktü. Fenerler içeriye yumuşak bir ışık veriyordu. Bir kenarda derin, temiz bir gölete akan dere vardı. Yukarıda evlerin bacalarından gökyüzüne açılan borulardan temiz ve hoş bir hava yavaşça içeriye geliyordu. Etrafta kulübeler, depolar ve bir toplantı salonu vardı. Hatta sokaklar ve yukarıdaki gibi bir meydan bile vardı.

“Bu mağarayı kazıp burada gizli bir köy yapmak çok büyük bir çaba gerektirmiş olmalı.” diye mırıldandı Lief. “Atalarının Del’deki sarayın altında kazdığı gizli tünel gibi. Ama çok daha büyüğü!”

Barda uykulu bir şekilde başıyla onayladı. “Ralad’ların yorulmak bilmeyen, becerikli inşaatçılar olduğunu sana söylemiştim.” dedi. “Ve sana asla Raladin’i terk etmeyeceklerini de söylemişim. Ben bile buradan hiç kuşku duymadım.”

“Ve açıkçası, Thaeagan ve Gri Muhafızlar da bundan şüphelenmediler.” diye esnedi Jasmine. İki gözü kapalı sırtüstü yatıyordu. “Muhafızlar, Ralad’ların aşağıda olduğunu bilmeden tam bu noktanın üstünde kamp yapıyorlar.”

“Bize kendilerini gösterene kadar bizim de hiçbir fikrimiz yoktu.” dedi Lief. “Ve sadece flütün sesini duydukları için kendilerini gösterdiler.”

Jasmine güldü. Lief’in daha önce onu görmediği kadar huzurlu görünüyordu. “Bu iyi. Gölgelelerin Efendisi, Ralad’lar elinden kaçıp kurtulduğu için çok öfkeli olmalı. Muhafızlar onları aramakla ne kadar çok zaman geçirirlerse bizim için o kadar iyi olacaktır.”

Lief etrafı arkadaşlarıyla çevrilmiş Manus’u izledi. Hâlâ onları son gördüğünden beri karşılaştığı tehlike ve maceraları anla-

tıyordu. Bir tür tebeşirle mağaranın duvarına sanki yazıyormuş gibi bir şeyler karalıyordu.

“Ne dersin? Manus, bizi hâlâ Gözyaşı Gölü’ne götürecektir mi?” diye sordu.

“Götürecek.” diye mırıldandı Barda. “Ama sanırım birkaç gün boyunca buradayız. Bu bize iyi gelecek, bu arada dinlenmiş oluruz. Şu an ihtiyacımız olan tek şey dinlenmek.” Tembelce gerindi. “Ben uyuyacağım.” dedi. “Hâlâ gündüz, ama buradan öyle olduğunu kim bilebilir ki?”

Lief başıyla onayladı, ama Jasmine karşılık vermedi. O çoktan uyumuştur bile.

Bir süre sonra Manus duvardan ayrıлып arkadaşlarıyla mağaranın ortasındaki meydana gitti. Sanki bütün Ralad’lar oraya gidiyormuş gibiydi. Lief, tembelce ne yaptıklarını merak etti, ama bir saniye sonra anladı.

Yumuşak müzik havayı doldurdu; beraberce şükran, mutluluk, arkadaşlık ve barış şarkısı çalan yüzlerce flütün sesi. Ralad’lar kayıp sandıkları arkadaşlarının dönüşünü kutluyorlardı. Ve aralarındaki Manus, içindeki sevinci flütüyle anlatıyordu.

Lief kımıldamadan yattı ve müziğin tatlı dalgalar hâlinde kendisine çarpmasına izin verdi. Göz kapaklarının kapandığını ve buna karşı koyamayacağını anladı. Barda’nın haklı olduğunu biliyordu. Günlerdir ilk kez kötülük ve baskından uzak olduklarını bilerek huzurlu bir şekilde uyuyabilirdi. Ellerinde fırsat varken dinlenebildikleri kadar dinlenmeleri gerekiyordu.

Raladin’de üç gün daha geçirdiler. Bu süre içinde Ralad’lar ve yaşamları hakkında çok şey öğrendiler.

Gözyaşı Gölü

Örneğin, bu küçük insanlar sürekli yer altında kalmıyorlardı. Güvenli olduğunda, günlerini dışarıda geçiriyorlardı. Yiyeceklerini yakınlarda gizledikleri bahçelerden sağlıyorlardı. Mağaraya hava getiren boruları kontrol edip tamir ediyorlardı. Köye yaklaşan birileri olursa alarmlar onları uyarıyordu. Çocuklarına inşaatçılığı, tamiratı ve güneş ışığının keyfini çıkarmayı öğretiyorlardı.

Açıkta yapmadıkları tek şey müzikleriydi. Duyulma riskini göze alamazlardı. Sadece yer altındayken çalışıyor, eğer alarmlar davetsiz misafirlerin geldiğini haber verirse anında susuyorlardı. Manus'un çeşmenin yanında flütü bulması bir mucizeydi. Yıllar önce Ralad'lar saklanma yerini gizlice kazarlarken kaybolup unutulmuştu. Sanki onu bekliyormuşçasına o zamandan beri orada duruyordu.

Dördüncü sabahlarında, gitme zamanının geldiğini anlamışlardı. Çok daha güçlenmiş, iyice beslenmiş ve çok iyi dinlenmişlerdi. Jasmine'in yarası neredeyse iyileşmişti. Elbiseleri temiz ve kuruydu. Ralad'lar her birine bir torba yiyecek vermişti.

Üzgünce yüzeye tırmandılar. Kalmalarının bir anlamı kalmamıştı, ama hiçbiri gitmek istemiyordu. Bu kez güvenlik ve huzur önlerindeki görevi çok daha acımasız ve korkutucu hâle getirmişti.

En sonunda Ralad'lara nereye gitmeyi planladıklarını söylediler. Manus, onlara sırlarını ellerinden geldiği kadar uzun süre tutmalarını söylemişti. Şimdi niçin olduğunu anladılar.

Bu yaratıklar dehşete düşmüşlerdi. Yolcuların etrafında toplanıp bütün güçleriyle Manus'a yapıştılar ve gitmelerine izin vermediler. Sonra yere o kadar hızlı bir şeyler yazmaya başladılar ki Barda bile ne yazdıklarını anlayamadı.

“Gözyaşı Gölü’nün büyülendiğini ve yasak olduğunu biliyoruz.” dedi onlara Lief. “Orada tehlikeyle karşılaşacağımızı da biliyoruz. Ama daha önce de tehlikeyle karşı karşıya kaldık.”

Ralad’lar aptallıkları karşısında umutsuzca başlarını iki yana salladılar. Tekrar yere bir şeyler yazmaya başladılar; kötülük ve ölümlle ilgili birçok işaretle diğerlerinden daha büyük ve birçok kez tekrarlanan bir işaret.

“Bu ne demek? Özellikle korktukları şey ne?” diye Manus’a fısıldadı Lief.

Manus yüzünü ekşitti ve toprağa tek bir kelime yazdı.

SOLDEEN

13

GÖZYAŞI GÖLÜ

Jasmine kaşlarını çattı. “Soldeen de nedir?” diye sordu. Ama Manus açıklayamadı ya da açıklamadı.

“Soldeen her neyse onunla karşılaşmamız gerekiyor.” diye homurdandı Barda. “Tıpkı, eğer peşimize düşerse Thaegan’la karşılaşacak olmamız gibi.”

Thaegan’ın isminin söylenmesiyle beraber Ralad’lar bir araya toplandılar. Yüzleri kâğıt gibi beyazlamıştı. Açıkça görülüyordu ki, yolcular tehlikeyi anlamamışlardı ve bu, onlara rehberlik etmeye kararlı olduğu için Manus’un akıbetinin de ölmek olduğu anlamına geliyordu.

“Korkmayın.” dedi sertçe Lief. “Silahlarımız var. Eğer Thaegan bizi kandırmaya çalışırsa onu öldüreceğiz!”

Minik adamlar başlarını iki yana sallayıp tekrar bir şeyler kuraladılar. Barda eğilip kaşlarını çatarak satırlara baktı.

“Onun öldürülemeyeceğini söylüyorlar.” dedi, isteksizce. “Bir cadıyı öldürmenin tek yolu kan akıtmaktır. Ve Thaegan’ın bütün vücudu büyüden bir zırhla kaplı. Birçok kişi zırhı delmeye çalıştı. Hiçbiri başaramadı ve hepsi de öldü.”

Emily Rodda

Lief, Jasmine'e bir göz attı. Kızın gözleri üzerlerinde, kanatlarını açarak uçan Kree'ye odaklanmıştı.

Lief kendini zor tuttu ve tekrar Ralad'lara baktı. "Sonra ondan gizleneceğiz." dedi hepsine. "Saklanacağız, gizlice sokulacağız ve onun dikkatini çekmemek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Ama Gözyaşı Gölü'ne gitmemiz gerekiyor. Gitmeliyiz."

Ralad'ların en uzun boylusu olan, Simone adındaki kadın ileri çıktı ve yere bir şeyler çizdi.

"Niçin olduğunu sana söyleyemeyiz." dedi Barda. "Ama tehlikenin üstüne kayıtsız bir aptallıkla gitmediğimize inanın. Deltora ve bütün halkının iyiliği için bir görevi başarmaya yemin ettik."

Simone, ona merakla baktı, sonra yavaşça başıyla onayladı. Ondan sonra Ralad'lar kenara çekildiler ve yolcuların köyden kıvrılarak uzaklaşan dar patikaya çıkmalarına izin verdiler.

Manus önden gidiyordu. Başını dikti. Geriye bakmadan Lief baktı.

Ralad'lar bir araya toplanmış, hareket etmeden onların gidişini izliyordu. Ve yolcular gözden kaybolana kadar da yerlerinden ayrılmadılar.

Öğleden sonra yol kötüleşti ve tepeler engebelerle dolmaya başladı. Kurumuş ağaçlar ağarmıştı, beyaz dalları soluk gökyü-

Gözyaşı Gölü

züne doğru uzanıyordu. Otlar yolcuların ayaklarının altında çıtırdıyordu. Bodur kalmış çalılar toz toprak içinde ve kuruydu.

Çalıkların içinde koşuşturmalar ve ağaç köklerinin altındaki karanlık deliklerde hışırtılar oldu, ama yaşayan tek bir canlı bile görmediler. Hava boğucu ve durgundu; nefes almak çok zor gibiydi. Yemek ve su içmek için kısa bir mola verdiler. Çalıkların içindeki sesler hoş değildi ve izlendikleri hissine kapıldılar.

En sonunda, iki tane dik, kayalık tepenin eteklerinin birleşip dar bir “V” şekli oluşturduğu bir yere geldiler. Aradaki boşluktan kırmızıya boyanmış bir gökyüzü ve bir tehlike işareti gibi parıldayan, ateşten bir topa benzeyen batan güneşi görebildiler.

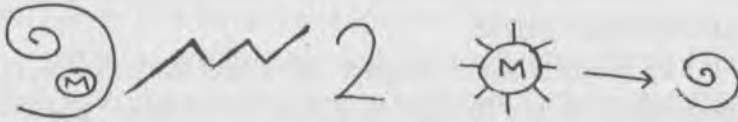
Ralad durup kayalardan birine dayandı. Teni toprak gibi grileşmişti, küçük siyah gözleri korkudan boş bakıyordu.

“Manus, göl...” Lief daha konuşmaya başlamıştı ki, sesi bir hırıltı gibi çıktı. Yutkundu ve tekrar başladı. “Göl bu kayaların arkasında mı?”

Manus başıyla onayladı.

“O zaman daha fazla gelmene gerek yok.” dedi Barda. “Bizi buraya kadar getirdin ve senden istediğimiz tek şey buydu. Şimdi evine, arkadaşlarının yanına dön. Sabırsızca geri dönmeni bekliyor olacaklar.”

Ama Manus dudaklarını sıkıca kapadı ve başını iki yana salladı. Bir taş aldı ve kayaların üstüne yazdı:

Emily Rodda

Bu kez Lief, Barda'nın Ralad'ın yazdığını okumasını beklemedi. Bu mesajı daha önce görmüştü. "Siz iki kez beni ölümden kurtardınız. Hayatım sizindir."

Lief, Jasmine ve Barda bir anda konuşmaya başladılar, ama söyledikleri hiçbir şey Manus'un fikrini değiştirmede. Hatta tartışmaları onu daha da güçlendirdi. Nefes alıp vermesi yavaşladı, rengi eski hâlini aldı ve boş bakışlı gözleri kararlı bir şekilde parlamaya başladı.

En sonunda, harekete geçmeye karar verdi. Aniden döndü ve neredeyse kayaların arasındaki geçide doğru koştu. Birkaç saniye içinde gözden kayboldu. Onun ardından koşmak dışında başka seçenekleri kalmamıştı. Dar geçitten tek sıra hâlinde geçerken ellerinden geldiği kadar hem birbirlerinden, hem de Manus'tan uzak kalmamaya çalıştılar. Yaptıkları şeye o kadar dalmışlardı ki geçidin sonuna geldiklerinde gördükleri şeye karşı hazırlıklı değillerdi.

Biraz aşağılarında, solucan deliklerine benzeyen şeylerle delik deşik, kalın, gri çamurdan bir kıyıyla çevrili karanlık bir göl vardı. Tam ortasındaki kaygan kayadan aralıksız sızan su, göle damlayıp gölün yüzeyinde belli belirsiz dalgacıkların oluşmasına neden oluyordu.

Çarpık, kırık kil tepeleri, gölün ötesinde hayaletimsi şeyler gibi yükseliyordu. Orada yetişen tek bir ağaç bile yoktu. Damlayan su ve çamurun belli belirsiz hareketleri dışında hiçbir ses, rutubet ve çürüme dışında bir koku yoktu. Burası acı, çirkinlik, sefalet ve ölümün yeriydi.

Lief'in midesi kalktı. Gözyaşı Gölü ismini hak ediyordu. O zaman burası, büyücü Thaegan'ın, Jasmine'in "bir bahçe" gibi dediği, D'Or şehrine dönüştürdüğü şeydi. Barda'nın yanında yavaşça küfrettiğini, Jasmine'in Filli ve Kree'ye fısıldadığını duydu.

Gözyaşı Gölü

Manus bütün hayatı boyunca duyup hiç görmediği dehşete ürpererek gözlerini dikmiş bakıyordu. Thaegan'ın kıskançlığının ve kötülüğünün göstergesi. Halkının açıkça konuşmasına ve korkunç bir ceza almasına neden olan kötülük.

“Kemer ısındı mı?” diye Lief'in kulağına fısıldadı Barda. “Bir mücevherin varlığını hissediyor mu?”

Lief başını iki yana salladı. “Daha yakına gitmemiz lazım.” diye fısıldayarak karşılık verdi.

Manus merakla ona baktı. Alçak sesle konuşmuşlardı, ama ne dediklerini duymuştu.

Bizimle buraya kadar geldi, diye düşündü Lief. En azından ne yapmaya çalıştığımızın bir kısmını ona söylemeliyiz. Eğer başarılı olursak sonunda kesinlikle öğrenecek zaten.

“Burada saklı olduğuna inandığımız özel bir taşı arıyoruz.” dedi dikkatlice Manus'a. “Ama bu konu ölümcül derecede gizli. Eğer aradığımızı bulursak, her ne olursa olsun, hiç kimseye söylememelisin.”

Manus elini kalbinin üstüne koyup başıyla söylenenleri onayladı.

Son kayaların arasından yavaşça aşağı inip gölün üzerini çevreleyen çamura ulaştılar.

“Bu çamur güvenli olmayabilir.” diye mırıldandı Jasmine. Bataklığı hatırlamıştı.

“Bunu anlamanın tek bir yolu var.” dedi Barda ve ilerledi. Gri balçığa ayak bileklerine kadar battı, ama hepsi o kadardı.

Diğerleri de dikkatlice ona katıldılar. Sırtlarındaki çantaları bırakıp beraberce gölün kenarına yürüdüler. Ayakları, bastıkları yerlerde derin delikler açıyordu. Lief çömelip parmaklarının ucuyla suya dokundu.

Anında belindeki kemer ısındı. Kalbi güm güm atmaya başladı.

“Mücevher burada.” dedi alçak sesle. “Suyun altında bir yerde olmalı.”

Ayak bileği kaşındı ve farkında olmadan kaşımak için elini uzattı. Parmakları yapışkan pelte gibi bir şeye değdi. Aşağı baktı ve tiksindirici bir dehşet karşısında çığlık attı. Ayak bileği kocaman, soluk renkte solucanlarla kaplanmıştı. Daha şimdiden emdikleri kanla şişip koyu bir renk almaya başlamışlardı. Ayağa fırladı ve çığınca tekmeler atıp onları düşürmeye çalıştı.

“Kımıldama!” diye bağırdı Jasmine. İleri fırladı ve Lief’in ayağını eliyle yakaladı. Ağzı rahatsız bir şekilde çarpıldı, kıvranan şeyleri tek tek alıp atmaya başladı.

Şişmiş solucanlar gri çamura düşüp suya battılar. Farklı farklı, çeşitli büyüklüklerdeki başka ağızlar, başka sürüngen açlar balçıktan çıkıp düşer düşmez onları kapınca Lief’in midesi bulandı.

Aniden çamur, gizlendikleri yerden kıvrılıp sürünerek yılan gibi hareket eden kaygan şeylerle hareketlendi. Solucanlar için kavga edip onları parçaladılar. Birkaç saniye sonra yolcuların ayak ve bacaklarının etrafında dolanıp ziyafet çekecek sıcak, çıplak et bulmak için yukarı doğru hevesle kıvrıldılar.

Jasmine artık Lief’e yardım edemiyordu. Şimdi Lief’in kullakları kendininkilerin yanı sıra Barda’nın ve kızın panik dolu çığlıklarıyla çınıyordu. Manus bağıramadı. Gözleri olmayan, ses çıkarmayan, kıvrılarak dolanan şeylerle neredeyse kaplanmıştı.

Orada hiçbir umut yoktu. Kısa bir süre sonra canlı canlı yenip yok olacaktı...

Gözyaşı Gölü

Filli acıklı bir şekilde çığlık attı. Kree havadan saldırıp Jasmine'in kollarındaki yaratıkları kopardı, bacaklarına ve kanatlarına dolanıp onu aşağı çekmeye çalışanlarla savaştı.

Sonra, aniden, sanki bir tür sinyal almış gibi yaratıklar donup kaldılar. Yüzlercesi düşüp çamurun altına dalmaya başladı. Birkaç saniye içinde hepsi gözden kaybolmuştu.

Etrafa ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Baştan aşağıya ürperen Jasmine, sanki kaygan yaratıklar hâlâ vücudunda sürünüyormuş gibi hissettiğinden çılgınca kollarını, bacaklarını ve elbiselerini silkeliyordu.

Ama Lief şaşkınca durdu. "Ne oldu?" diye kısık sesle sordu. "Niçin?..."

"Belki tadımızı beğenmediler." dedi Barda, sarsak bir kahkahayla. Çalkalanan çamura dizlerine kadar düşmüş olan Manus'a yardım etmek için döndü.

İşte o anda, Lief gölün ortasından onlara doğru gelen kabarcıklar gördü. Hızla geliyorlardı.

"Barda! Jasmine!" diye tiz bir çığlık attı. Ama uyarılar ağzından daha yeni çıkmıştı ki yanlarındaki su kabarıp derinliklerden kocaman ve iğrenç bir yaratık yükseldi.

Derisinden akan bir salgı vardı. Açık ağzı sıra sıra iğne gibi sivri uçlu dişlerle doluydu; ağzından dışarı sular, solucanlar ve çamur dökülüyordu. Parıldayan, korkunç dikenler kurt gibi bitmez tükenmez bir açlıkla yanan gözlerinin altından, sırtından ve yanlarından küçük mızraklar gibi çıkmışlardı.

Lief'in kanını donduran tıslama gibi bir kükremeye vücudunu kıyıya atarak onlara doğru saldırdı.

Onun, Soldeen olduğunu biliyordu.

SOLDEEN

Lief çalgıncasına kılıcını çekerek geriye doğru kapaklandı. Sonra canavarın seçtiği kurbanların Barda ve Manus olduğunu gördü. Düşmüşlerdi ve çamurun içinde çalgınca debelenip kaçmaya çalışıyorlardı. Ama Soldeen neredeyse onların üstündeydi. Korkunç çenesi dev, zalim bir tuzak gibi bir anda açılıp kapandı.

Lief ne yaptığının farkında olmadan ileri atılıp yaratığa bağırarak kılıcını geniş ve dikenli boynuna sapladı.

Soldeen olduğu yerde dönünce kılıç elinden kurtuldu, ama silah yaratığın kaygan derisinde titreyerek sallanıyordu. Kılıç da dikenlerinden biri, bir sivrisinek ısırığından başka bir şey değildi. Artık aç olduğu kadar da öfkelenmişti.

Ağzı bir karışık bir şekilde Lief'e saldırdı. Lief kenara atladı ve hâlâ birkaç dakika önce çamurun üzerinde bırakıldığı yerde duran çantaların üstüne düştü.

Sersemlemiş bir şekilde sırtüstü yığıldı. Barda ve Jasmine'in dehşet içinde ona kalkıp kaçmasını söylediklerini duydu.

Gözyaşı Gölü

Ama artık kaçmak için çok geçti. Ve silahı yoktu. O korkunç çeneden, o iğne gibi sivri dişlerden kendini koruyacak hiçbir şeyi yoktu. Bir şey hariç...

Dönüp iki çantayı saplarından yakaladı. Bütün gücüyle olduğu yerde dönüp çantaları Soldeen'in açık ağzından boğazına doğru fırlattı.

Soldeen nefes almak için başını iki yana sallayarak geriledi. Kuyruğu hızla çarpıp suyu köpüklü bir çamura dönüştürdü. Kılıç sırtından uçup havada döndükten sonra Lief'in ayağının dibinde çamura saplandı.

Lief, onu kapıp ayağa fırladı ve arkadaşlarına arkasından gelmelerini söyleyerek ölümüne koştu. Kaçmak için sadece saniyeleri olduğunu biliyordu. Soldeen hiç vakit kaybetmeden ya çantaları yutacaktı ya da kusacaktı.

Ancak kayalara ulaştığında geriye bakabildi. Barda kolunda Manus'la yanından tırmanıyordu. Jasmine, Kree ve Filli geride kalmışlardı.

Ve Soldeen tekrar Gözyaşı Gölü'ne dalıyordu. Çamurun derinliklere dalıp gözden kayboldu.

Hava karardı. Gölden uzaklaşmak istemedikleri için kayaların üstünde kaldılar, ama karanlık sulardan her an gelecek başka bir saldırıdan korkuyorlardı.

Lief'in, Soldeen'e attığı çantalarda Jasmine ve Barda'nın yiyecekleri vardı. Dört arkadaş çaresizce bir şekilde birbirlerine sokulup, kalan battaniyeleriyle çamur ve solucan tadındaki ıslak yiyeceklerini paylaştılar. Sürünme, ezilme ve ağlayan kayadan damlayan suyun sesi sinirlerini bozuyordu.

Dolunay yükselip gölü hayaletimsi ışığıyla doldururken konuşmaya, plan yapmaya ve ne yapacaklarına karar vermeye çalıştılar. Eğer mücevher çamurlu suyun dibinde bir yerlerdeyse nasıl bulacaklardı?

Gerekli malzemeler için Raladin'e dönüp gölü kurutmayı deneyebilirlerdi. Ama bu iş aylar sürecekti ve bu işi bitirecek kadar hayatta kalabileceklerine hiçbiri inanmıyordu. Soldeen çamurdaki yaratıklar ve Thaegan bu işi halledebilirdi.

İkisi Soldeen'i gölün yanındaki sudan uzaklara çekmeye çalışırken diğer ikisi ayrılıp öteki tarafta mücevheri arayabiliyordu. Ama böyle bir planın başarısızlıkla sonuçlanacağını ve onlara biliyorlardı. Soldeen sudaki hareketi hissedip döner ve onlara saldırdı.

Saatler ilerledikçe yavaş yavaş sesleri kesildi. Amaçlarına ulaşmak olanaksız gibi göründü. Ortamı kaplayan üzüntü ruhlarına işledi.

Topazın dolunayda en güçlü hâlinde olduğunu hatırlayan Lief elini üzerine koydu. Zihni açılırken içinde umut belirdi. Ama aklına ne büyük fikir, ne de harika bir bilgi geldi; tek bir sabit fikir hariç. Her ne pahasına olursa olsun savaşmaları gerekiyordu. Asla kazanamayacakları ya da kesin yenilecekleri hissiyle savaşmaları gerekiyordu.

Onları bu umutsuzluktan kurtaracak bir şeye ihtiyaçları vardı. Onlara umut verecek bir şey.

Lief başı eğik, ellerini dizlerinin arasında birleştirmiş oturan Ralad'a döndü.

"Flütünü çal, Manus." diye rica etti. "Başka zamanları düşünmemizi sağla."

Gözyaşı Gölü

Manus şaşkınca ona baktı, sonra çantasını aradı ve tahta flütünü çıkardı. Bir an tereddüt ettikten sonra dudaklarına koydu ve çalmaya başladı.

Müzik neşeli dalgalar hâlinde ölü havayı güzellikle doldurdu. Flüt serin gölgelerde akan kristal gibi temiz suların şarılıtısını, yeşil yapraklar arasında öten kuşları, çocukların oynayışını, arkadaşların gülüşünü ve çiçeklerin yüzlerini güneşe çevirişini anlattı.

Lief omuzlarındaki bayıcı ağırlığın kalktığını hissetti. Barda, Jasmine ve hatta Manus'un yüzlerinde bir umudun doğduğunu gördü. Şimdi niçin savaştıklarını hatırladılar.

Lief müziği daha iyi hissedebilmek için gözlerini kapadı. Bundan dolayı da sessizce kıyıya yaklaşırken gölün yüzeyine ağır ağır çıkan kabarcık izini görmedi.

Ama sonra, aniden müzik durdu. Lief gözlerini açıp şaşkınca Manus'a baktı. Manus flüt hâlâ dudaklarında kaskatı duruyordu. Gözleri fal taşı gibi açık ve korkuyla tam önüne bakıyordu.

Soldeen karşısındaydı.

Sırtından sular dökülüyor, kıyıya sürünürken çamurun içinden zorla ilerlerken çıplak derisindeki delik ve yumrulardan salgılar damlıyordu. Çok büyüktü, fark ettiğinden çok daha büyüktü. Şu anda ileri atılsa onlara ulaşabilirdi. Korkunç çenelerini bir kapasa hepsini parçalayabilirdi.

Ama henüz saldırmamıştı. Bekleyerek onları izledi.

"Geri!" diye yavaşça fısıldadı Barda. "Geri git. Yavaşça..."

"KIMILDAMA!" diye homurtulu bir emir sesi yankılandı.

Dört arkadaş da oldukları yerde donup kaldılar.

Şok olmuş, korkmuş ve şaşırılmış bir şekilde, canavarın konuştuğuna inanamayarak bakakaldılar. Sonra alev alev yanan gözlerini titreyen Manus'a çevirdi ve tekrar konuştu.

"ÇAL!" diye emretti.

Manus dudaklarını ve parmaklarını hareket etmeye zorladı. En sonunda müzik başladı, önce tereddütlü ve zayıftı, ama zamanla güç kazanıyordu.

Soldeen, gözlerini kapadı. Hiç hareket etmeden, yarı yarıya suyun dışında duruyordu. Çamur ve balçık karışımları derisinde topak topak çizgiler hâlinde yavaşça kururken karşılarında iğrenç bir heykele benziyordu.

Lief bacağına hafif bir temas hissetti. Manus ayağıyla onu dürtüp gözleriyle işaretler veriyordu. *Bu sizin kaçma şansınız*, diyordu Manus'un gözleri. *Onun dikkati dağılmışken kayalara tırmanıp geçitten geçin*.

Ama artık çok geçti. Soldeen'in gözleri bir kez daha açıldı ve bu kez Lief'e odaklanmıştı.

"Bu yasak yere niçin geldiniz?" diye homurdandı.

Lief dudaklarını ıslattı. Ne söylemesi gerekiyordu?

"Yalan söylemeye çalışma." diye uyardı Soldeen. "Çünkü eğer söylersen anlarım ve seni öldürürüm."

Flütün müziği tekleyip sanki Manus'un nefesi aniden kesilmiş gibi durdu.

"ÇAL!" diye kükredi Soldeen. Bakışlarını Lief'den ayırmamıştı. Titreyen Manus itaat etti.

Lief kararını vermişti. Çenesini kaldırdı. "Bizim için özel bir anlamı olan bir taş aramaya geldik." dedi açıkça, flütün yumuşak, dalgalanan sesi arasında. "On altı yıl önce gökten bu göle atıldı."

Gözyaşı Gölü

“Ben zamandan anlamam.” diye yılan gibi tısladı canavar. “Ama... o taşı biliyorum. Bir gün birisinin onu arayacağını biliyordum.”

Lief devam etmek için kendini zorladı, ama boğazı düğüm-
leniyor gibiydi. “Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Benim korumamda.” diye homurdandı Soldeen. “O benim ödülüm... bu acı ve ıssız yerde ıstırabımı rahatlatan tek şey. Karşılığında bir şey almadan onu almanıza izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?”

“Ne istiyorsun söyle!” diye seslendi Barda. “Eğer gücümüz yeterse vereceğiz. Buradan gideceğiz ve her neyse bulup...”

Soldeen tısladı ve sanki gülümsedi. “Karşılığı bulmak için aramanıza gerek yok.” dedi yumuşakça. “Bir arkadaşınız karşılığında taşı size vereceğim.” Büyük kafasını çevirip Manus’a baktı.

15

BÜYÜCÜ

Lief donduğunu hissetti ve yutkundu. “Olamaz...” diye söze başladı.

“Küçük adamı bana verin.” diye tısladı Soldeen. “Yüzünden ve yaptığı müzikten hoşlandım. Benimle göle gelecek ve ağlayan taşın üstüne oturacak. Bitip tükenmek bilmeyen günler ve sonsuz gecelerde benim için çalacak. Yaşadığı sürece acımı azaltacak.”

Lief, Jasmine’in derin bir nefes aldığını duydu ve etrafına bakındı. Manus ayağa kalkmış ileri doğru yürüyordu.

“Hayır, Manus!” diye bağırdı Barda, kolunu yakalayarak.

Manus kâğıt gibi beyazdı, ama başı dikti. Barda’nın elinden kurtulmaya çalıştı.

“O bana katılmak istiyor.” diye yılan gibi tısladı Soldeen. “Bırakın gelsin.”

“Bırakmayacağız!” diye bağırarak Jasmine, Manus’u diğer koldan yakaladı. “O kendini bizim için kurban edebilir, ama biz buna izin vermeyeceğiz!”

“Onu bana verin yoksa sizi öldürürüm!” diye hırladı Soldeen. Dikenleri dikilmişti. “Sizi parçalar ve geride etinizden hiçbir şey kalmayana kadar çamurun yaratıklarına veririm.”

Gözyaşı Gölü

Lief'in içinde, ateş gibi yanan bir öfke yükseldi. Ayağa kalkıp korumak için kendini Manus'un önüne attı. Barda ve Jasmine de onu yanlardan koruyorlardı. "O zaman parçala!" diye bağırırken kılıcını çekti. "Ama bunu yaparsan arkadaşını da öldüreceksin, çünkü diğerleri olmadan birimizi öldüremeyecek kadar büyüsun."

"GÖRECEĞİZ!" diye gürleyen Soldeen, ileri atıldı. Lief saldırı için desteğini aldı, ama son anda yaratık bir yılan gibi kıvrıldı ve gözlerinin altındaki kılıç gibi dikenlerden üçü Lief'in kolunun altına girerek gömleğini parçalayıp pelerinin katmanlarına girdi.

Soldeen başıyla kolay bir tos atıp Lief'i Manus'tan ayırdı ve ayaklarını yerden kesti. İki korkunç saniye boyunca havada sallanırken nefes almak için boğazını sıkın pelerinin bağlarıyla mücadele etti.

Kulaklarında bir kükreme ve gözlerinin önünde kırmızı bir sis vardı. Birkaç saniye içinde bayılacağını biliyordu. Pelerin çift düğümlüydü ve çözemezdi. Yapabileceği tek bir şey vardı. Kalan son gücüyle döndü, kendini yukarı doğru sallayıp dikenlerden birini elleriyle yakaladı.

Boğazındaki ip hemen gevşedi. Nefes nefese kendini dikenin üstüne oturana kadar yukarı çekti. Diken yaratığın gözünün altına kadar uzuyordu.

Gömleği parçalanmıştı. Soldeen'in kaygan, kaba derisini kendi teninde hissedince tüyleri ürperdi. Hâlâ kendini iyice bastırarak elinde kılıcıyla oraya yapışmış duruyordu.

"Eğer istersen beni çamura, balçığa çek ve suda boğ, Soldeen." diye mırıldandı. "Ama biz gittiğimizde arkadaşlarım kaç-

cak. Ve sana söz veriyorum, ölmeden önce kılıcımı gözüne saplayacağım. Bu nemli yerde hayatını yarı kör geçirmek ister misin? Yoksa görmek senin için önemli değil mi?”

Yaratık kımıldamadan kaldı.

“Arkadaşımızı bırak, Soldeen.” diye zorladı Lief. “Çok uzun zaman acı çekti ve daha yeni kurtuldu. Buraya bizim için geldi. Onu sana vermeyeceğimizi aklına sok. Bedeli ne olursa olsun onu sana vermeyeceğiz!”

“Sen... onun için ölecektin.” diye hırladı yaratık, en sonunda. “O... senin için ölecekti. Ve hepiniz amacınız için her şeyden vazgeçecektiniz. Hatırlıyorum... hatırlıyor gibiyim... bir zamanlar ben de... çok uzun zaman önce. Çok çok uzun zaman önce...”

Gözleri kısıldı. İnleyerek sallanıp başını sallamaya başladı.

“Bana... bir şeyler oluyor.” diye sızlandı. “Zihnim yanıyor... açılıyor. Başka bir yeri... başka bir zamanı görüyorum. Bana ne yaptınız? Hangi büyü...”

Ancak o andan sonra Lief, Deltora Kemerini ve topazın yaratığın tenine değdiğini fark etti.

“Bu büyü değil, ama gördüğün gibi gerçek.” diye fısıldadı. “Gördüğün her neyse... gerçek.”

Soldeen’in ay ışığında parlayan gözleri artık aç bir yaratığın gözleri değil, dayanılmaz acılarla dolu bir yaratığın gözleriydi. Lief aniden köprüünün altın rengi gözleri olan bekçisini hatırladı ve anladı.

“Bize yardım et, Soldeen.” diye fısıldadı. “Bırak Manus git sin ve bize taşı ver. Bir zamanlar olduğun şeyin hatırı için. Kaybettiklerinin hatırı için.”

Acı çeken gözler karardı, sonra aniden parlar gibi oldu.

Gözyaşı Gölü

Lief nefesini tuttu. Şaşkınlık ve korku içindeki Barda, Jasmine ve Manus kayaların üstünde birbirlerine sokulmuşlardı, kılmıdamaya cesaret edemediler.

“Vereceğim.” dedi Soldeen.

Soldeen göle geri kayıp kıyıdan uzaklaşırken Lief arkadaşlarının gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Hayatının bir pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu. Soldeen her an fikrini değiştirebilir, sabırsızlanır ya da kızarak taşı suya atıp öfkeyle parçalayabilirdi.

Sonra ona korkusunu ve şüphelerini unutturacak bir şey hissetti. Tenine değen Deltora Kemerini ısınyordu. Diğer mücevherin yakında, çok yakında olduğunu hissetmişti.

Soldeen neredeyse ağlayan kayaya gelmişti. Sular kayanın düz yüzeyinde derin çatlaklar ve delikler açmıştı. Ayın yumuşak ışığının altında, üzüntüden başını eğmiş, ellerinin arasından gözyaşları dökülen bir kadın gibi duruyordu. Lief ellerin birinde, oraya ait olmayan bir şey görünce içi titredi.

Bu kocaman, pembe bir mücevherdi. Akan sular onun kıyından görülmesini tamamen engellemişti. Buradan, bu kadar yakından bile görmek çok zordu.

“Al.” diye tısladı Soldeen.

Belki daha şimdiden verdiği söze pişman olmuştu, çünkü sanki izlemeye dayanamıyormuş gibi başını yana çevirdi. Bu arada Lief elini uzattı ve mücevheri saklandığı yerden söktü.

Lief elini kayadan çekip açtı ve ödülüne bakakaldı. Sonra, heyecanı yavaşça şaşkınlığa dönüştü. Bunun aradığı mücevherlerden biri olduğuna hiç şüphesi yoktu, çünkü belindeki kemer o kadar ısınmıştı ki ıslak elbiselerinden buhar çıkıyordu.

Ama Deltora Kemerî'ndeki mücevherlerden hiçbirinin pembe olup olmadığını hatırlayamıyordu. Ama bu taş pembeydi ve baktıkça rengi soluyormuş gibi görünüyordu.

Ya da sadece ışık mı değişmişti? İnce bir bulut, ayı kapadığı için dumanlı bir peçenin içinde ışıldıyordu.

“Sorun ne?” diye hırladı Soldeen.

“Hiçbir şey!” dedi çabucak Lief. Tekrar elini kapattı. “Taşı aldım. Geri gidebiliriz.”

Dönüp kayanın üstünde toplanmış olan Barda, Jasmine ve Manus'a işaret verdi. Kollarını kaldırdıklarını gördü ve zafer içinde bağırdıklarını işitti.

Soldeen kıyıya doğru yüzmek için dönerken zümrüt yeşil, diye düşündü Lief. Ametis mor. Lacivert Lapis Zazurit yıldızlar gibi gümüşü noktaları var. Opal gökkuşağının bütün renkleri. Elmas buz gibi şeffaf. Yakut kırmızı...

Yakut...

Aklına bazı kelimeler geldi. *Deltora Kemerî'nin* sayfası önünde açılmış gibi onları açıkça görebiliyordu.

● **Mutluluğun simgesi olan büyük yakut kan gibi kırmızıdır, kötülüğün varlığında ya da şanssızlık tehdidi altında soluklaşır...**

Yakut kırmızıdır, diye düşündü Lief. Yakut kötülüğün varlığında soluklaşır. Kırmızı soluklaştığında pembeden başka ne olur ki?

Elindeki mücevher yakuttu, rengi gölün kötülüğü karşısında solmuştu. Son birkaç dakika daha da soluklaşmıştı. Şimdi avucunun içinden daha koyu değildi.

Gözyaşı Gölü

İçini korkunç bir korku kapladı. “Soldeen!” diye bağırdı. “Biz...”

Tam o anda gökyüzü sanki bir ışık çizgisiyle yarılmış gibi oldu. Korku verici bir sesle iğrenç kokulu sarı bir duman bulutu yarıktan püskürüp gölün çamurlarını çalkalayıp havayı yoğun, boğucu alevlerle doldurdu.

Ve dumanların ortasında, suyun üzerinde, yemyeşil parlayan uzun boylu bir kadın duruyordu. Darmadağın kır saçları sanki canlıymış gibi, dudak büken güzel yüzünün etrafında uçuşup çattırıyordu.

“Thaegan!” Sanki bütün göl aynı ismi mırıldanmıştı. Sanki bütün yaratıklar, hatta kayalar bile büzülüp titremişti.

Büyücü alay ederek güldü.

Sol elinin küçük parmağını Soldeen’e doğrulttu ve sarı ışık-tan bir mızrak uçup onu tam gözlerinin arasından vurdu.

Yaratık acıyla kıvrınarak bağırdı. Lief, sertçe yana devrildi ve büyük yakut elinden havaya uçtu. Dehşet içinde bağırip gölün çalkalanan sularına dalarken yakalamak için çaba gösterdi.

Mücevher bir yarım daire çizdi ve düşmeye başladı. Nefes nefese, çamurlu köpüklerin içinde çabalayan Lief dehşet içinde yakutun ağlayan kayanın içindeki derin bir çatlağa düşüp gözden kaybolmasını izledi.

“O asla senin olmayacak!” diye bağırdı Thaegan. Sesi öfke-den çatlıyordu. “Sen... ülkeme girmeye cesaret eden kişi. Yaratıklarım-dan birini serbest bıraktın ve diğerine istediğini yaptır-dın! Çocuklarımdan iki tanesini öldürdün ve gücümle alay ettin! Seni izledim. Kokunu buldum. Şimdi, göreceğiz!”

Tekrar elini kaldırdı ve Lief gölün kenarına doğru hızla savrulduğunu hissetti. İğrenç kokulu su, gözlerine, burnuna ve ağzına girdi. Onun gibi ölümüne savaşılan isimsiz şeyler yüzüne, vücuduna çarptılar ve ezildiler.

Yarı boğulmuş bir vaziyette kıyıya fırlatılmıştı. Balçık çamur ve köpüklerin içinde sürünüp öksürürken Barda, Jasmine ve Manus'un ona doğru koştuklarının farkında gibiydi.

Onu ayağa kaldırıp kayaların üstüne çekmeye başladılar.

Ama Thaegan orada yollarını kesmişti. Gümüş saçları dummanların içinde uçuşuyor, vücudu yemyeşil parlıyordu. "Benden kaçamazsınız." diye yılan gibi tısladı. "Asla kaçamayacaksınız."

Barda, ucu tam kalbine gelecek şekilde kılıcını ona doğru fırlattı. "Kanından bir damla, Thaegan!" diye bağırdı. "Bir damla ve yok olacaksınız!" Ama kılıç daha ona dokunmadan saptı. Barda çamurun içine gerisin geri fırlayıp kıçüstü oturunca büyücü cırtlak bir şekilde güldü. Jasmine iri adamın yerini almak için ileri atılırken Kree keskin çığlıklar atıyordu. Ama kız daha büyük bir güçle gerisin geri atıldı ve Lief'le Manus'un üzerine yuvarlanıp onları da beraberinde düşürdü.

Balçığın içinde umutsuzca debelenip ayağa kalkmak için çabaladılar.

Thaegan sırtıttı. Büyücünün güzel yüzü bir maske gibi kalıp altındaki kötü dehşeti gördüğünde Lief'in midesi kalktı.

"Artık ait olduğunuz yerdesiniz!" dedi Thaegan. "Ayağımın dibindeki çamurda sürünüyorsunuz!"

Kree tekrar tiz bir çığlık attı ve ona doğru uçup kanatlarıyla vurmaya çalıştı. Büyücü, sanki ilk kez görüyormuş gibi ona döndü. Gözleri hırsla aydınlanmıştı.

Gözyaşı Gölü

“Kree!” diye bağırdı Jasmine. “Ondan uzak dur!”

Thaegan güldü ve onlara doğru döndü. “Siyah kuşu kendime ayıracağım.” diye hırladı. “Ama siz... onun çekeceği acı hakkında hiçbir şey bilmeyeceksiniz.”

Dişlerini gösterip öfke ve zafer dolu gözleriyle kurbanlarını biçti. “Evrenimin bir parçası olmak üzeresiniz. Kısa bir süre sonra sizin için önemli olan her şeyi unutacaksınız. Kendi çirkinliğinizden, soğuk ve karanlıkta solucanla beslenmekten tiksiniş mideniz bulanacak. Sonsuza kadar balçık içinde Soldeen’le sürüneceksiniz.”

ÖZGÜRLÜK İÇİN SAVAŞ

Thaegan yumruğunu sıkıp sol elini başının üstüne kaldırdı. Eli cam gibi sert ve yemyeşil parıltıydı. Kree vahşice, işe yaramaz bir şekilde dalarken Thaegan'ın başının etrafında dönen sarı bir duman bulutu oluştu. Lief, Barda, Jasmine ve Manus beraberce sendeleyerek kaçmaya çalıştılar. Onların dehşetine gülen Thaegan, vurmaya hazır bir şekilde küçük parmağını kaldırdı. Ucu loş ışıpta beyaz kemik gibi parladı.

Kree dumandan siyah bir ok gibi fırladı. Keskin gagasıyla ölüm beyazlığındaki parmak ucunu vahşice gagalamaya başladı.

Büyücü öfke, şaşkınlık ve acı içinde çılgık atıp elini sallayarak kuşu elinden kenara fırlattı. Ama kırmızı-siyah kan, parmağının ucundaki yaradan akıp yavaşça yere damlıyordu.

Thaegan'ın inanamayan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Vücudu titredi, buruştu ve hâlâ etrafındaki duman gibi sarardı. Yüzü kurbanlarının dehşet dolu gözlerinin önünde iğrenç bir şekilde bulandı ve eriyip bozuldu.

Ondan sonra, yüksek, ılık gibi bir tıslamayla güneşte bırakılmış, çürüyen bir meyve gibi büzüldü, buruştu ve çöktü.

Gözyaşı Gölü

Çamurda yüzüstü yatan Lief, bu berbat görüntüyü görmemek, korkunç sesi hafifletmek için başını kollarının arasına aldı. Soldeen'in arkasındaki gölde böğürüp zafer ya da dehşetten bağırdığını duydu. Sonra, insanın ödünü patlatan bir sesle, yer sarıldı ve yükseldi. Gölün suları kıyıya gelip çarparken buz dalgaları sırtını dövdü.

Gölün derinliklerine çekilmekten korkarak ileri fırlayıp kendini köpüklerin içinde görmeden çekti. Hayal meyal Jasmine ve Barda'nın birbirlerine, Manus'a ve ona seslenişlerini duyabildi. Parmak uçları kayaya dokundu ve son bir umutsuz çabayla kendini çalkalanan çamurdan sağlam toprağa çekti. Oraya yapıştı, ağrıyan boğazıyla zorlukla nefes aldı.

Sonra, aniden her şey durdu.

Teni karıncalanan Lief başını kaldırdı. Barda ve Manus yanında yatıyorlardı. Yüzleri soluktu, ama yaşıyorlardı. Jasmine biraz ileride çömelmişti. Bileğinde Kree, kollarında sırlıslam ve darmadağın bir vaziyette Filli duruyordu. Thaegan'ın durduğu yerde sarıya boyanmış bir kayadan başka bir şey yoktu.

Büyücü ölmüştü. Sadece büyü yapmasını durdurmaya çalışan Kree, onu vücudunda zırhı olmayan, kötü büyüsunü yapmak için kullandığı tek yerden, parmak ucundan yaralamıştı.

Ama her şey henüz bitmemişti. Bir şey olmak üzereydi; Lief bunu hissedebiliyordu. Bulutlar gözden kayboldular ve dolunay dünyayı pırıl pırıl beyaz bir ışıkla aydınlattı. Hava sanki titreşiyor gibiydi.

Ve sessizlik vardı! Sanki dünya nefesini tutmuştu. Bekliyordu...

Lief arkasına bakmak için yavaşça döndü.

Fırtına neredeyse gölü boşaltmıştı. Artık geride, ayın ışığında parıldayan, geniş bir sığ su kitlesi vardı. Çeşit çeşit kaygan yaratıklar, düzleşmiş kenarlarında yığınlar hâlinde duruyordu.

Soldeen ortada, ağlayan kayanın yanındaydı. Başını kaldırmış kımıldamadan duruyordu. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi gözlerini aya dikmişti. Lief, onu izlerken uzun ve fısıltıyı andıran bir iç çekiş geldi. Sonra Soldeen, birdenbire gözden kayboldu. Yerinde sarımsı kahverengi uzun saçları olan, altın rengi, uzun boylu bir adam duruyordu.

Ağlayan kaya titredi ve tepesinden dibine kadar çatladı. İki yarım parça ince, pırıldayan bir toz bulutu çıkararak parçalandı. Parlayan buluttan bir kadın çıktı. Adam gibi altın rengindeydi, ama sadece saçları gece gibi siyahtı.

Lief sendeleyerek ayağa kalktı. Şaşkınlık, kuşku ve sevinçten bağırarak, çılgınlık atmak istedi. Ama tek bir ses bile çıkaramadı. Tek yapabildiği şey, el ele tutuşup sudan kendisine doğru yürümeye başlayan kadın ve adama bakabilmektir.

Yürürken etraflarına mutluluklarına, her şeyin değişmeye başladığına hâlâ inanamayan şaşkın gözlerle bakıyorlardı.

Toprak kurumuş, ayaklarının altında çimen ve çiçekler çıkmıştı. Adımlarından renk ve yaşam yayılıyor, ölü toprakları göz alabildiğine kaplıyordu. Çarpık ağaç gövdeleri ve çıplak kayalar her türden ağaçlara dönüşmüştü. Tepelerden tabaka tabaka düşen killer, parıldayan kuleleri, güzel evleri ve sular fışkıran çeşmeleri ortaya çıkarıyordu. Havada çanların saf ve tatlı sesi duyuldu.

Gölün çevresindeki bütün yaratıklar değişip yeniden şekil aldılar. Yerden altın rengi insanlar çıkıyordu, uzun uykularından uyanmışlar ve mırıldanarak ağlayıp gülüyorlardı. Kuşlar tüylerini kabartıyor, uçuyor ve öterek neşelerini anlatıyordu. Böcekler

Gözyaşı Gölü

cıvıldıyordu. Kürklü hayvanlar etraflarına bakıyor, otların içinde sıçıyor, hopluyor ya da koşuşturuyorlardı.

Lief; Barda, Jasmine ve Manus'un gelip yanında durduklarını hissetti. Soldeen olan adam ve onun uzun acısını paylaşan kadın artık çok uzak değillerdi ama Lief hâlâ gözlerine inanamıyordu.

"Bu gerçek olabilir mi?" diye mırıldandı.

"Eğer değilse, hepimiz aynı rüyayı görüyoruz." dedi bilmediği cıvıltımsı bir ses. Döndüğünde Manus'un ona sırtıttığını gördü.

"Manus... konuşabiliyorsun!" Şaşkınlıktan kendi sesi çatlayıp kısıldı.

"Tabii ki! Thaegan ölünce bütün büyüleri de bozuldu." dedi neşeyle Manus. "İnan bana, buralarda sizin cesur siyah kuşunuza minnettar olacak Raladin ve D'Or halkı dışında başkaları da var."

Jasmine'in bileğine gururlu bir şekilde oturan Kree öttü ve göğsünü kabarttı.

"Ve size minnettar olacak." Bu kalın ve sakın ses Lief için yeniydi, ama yine de tanıdık bir havası vardı. Dönüp bir zamanlar Soldeen olan, koyu gri gözlü adama baktı.

"Daha önce düşman olarak karşılaştık." dedi adam. "Şimdi, en sonunda dost olarak karşılaşıyoruz." Gri gözlerinde sıcak bir bakış vardı. "Ben Nanion. Bu... leydim, Ethena. Biz D'Or'un liderleriyiz ve size özgürlüğümüzü borçluyuz."

Kadın gülümsedi. Gülümseyişi parlak bir yaz günü gibi güzeldi. Lief kamaşan gözlerini kırptı. Sonra kadının ona elini uzattığını fark etti. Avucunda yakut duruyordu; pırlıl pırlıl kıpkırmızı ışıldıyordu.

"Sanırım buna ihtiyacın olacak."

Lief başıyla onayladı, yutkundu ve elinden mücevheri aldı. Taş, parmaklarını ısıttı ve belindeki kemer ısınmaya başladı. Ke-

meri çabucak çıkardı, sonra tereddüt etti çünkü Manus, Nanion ve Ethena kendisini izliyorlardı.

“Sırrın, eğer bir sırsa bizimle güvende.” dedi neşe içinde Manus. Sanki kendi sesinden dolayı hâlâ şaşkındı ve ürkmüş gibi boğazını temizledi.

“Güvende olacak.” dedi Ethena. “Dört yüzyıl boyunca ölümden daha kötü olan yarım bir yaşantımız oldu, ülkemiz çoraklaştı ve ruhlarımız hapsedildi. Sizin sayenizde serbest kaldık. Size olan borcumuz asla ödenemeyecek.”

Barda ciddi bir şekilde gülümsedi. “Belki de ödenecek.” dedi. “Çünkü eğer görevimizde başarılı olursak, size ihtiyacımız olacak.”

Başıyla Lief’e işaret etti. Lief kemeri çıkardı ve önünde yere koydu.

Manus’un nefesi kesildi, boncuk gibi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ama konuşan Nanion oldu.

“Deltora Kemerini!” dedi nefes nefese. “Ama... nasıl olup da elinize geçti, Del’den bu kadar uzakta? Ve yedi mücevher nerede? Burada sadece bir tane var!”

“Şimdi iki.” dedi Lief. Yakutu, topazın yanındaki yerine yerleştirdi. Taş parlak çeliğin üstünde koyu kırmızı bir renkle parladı. Mutluluğun sembolü olan yakut. Merakla, görüntüsünü doya doya seyrettiler.

Ethena ve Nanion yan yana gelmişlerdi. Sarımsı kahverengi yüzleri ay ışığında soluk görünüyordu. “O zaman olan oldu.” diye mırıldandı Ethena. “Korktuğumuz şey. Thaegan’ın bizi karanlığa yollamadan önce söz verdiği şey. Gölgelelerin Efendisi geldi. Deltora sonsuza kadar kaybedildi.”

Gözyaşı Gölü

“Hayır! Sonsuza kadar değil!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Jasmine. “D’Or ya da siz de sonsuza kadar kaybedilmişsiniz!”

Nanion, onun öfkesine şaşırarak bakakaldı. Sonra, yavaşça gülümsedi. “Haklısın.” dedi yumuşak bir şekilde. “Cesur kişiler yaşayıp umutsuzluğa kapılmadıkları sürece hiçbir dava kaybedilmiş değildir.”

Lief kemeri kaldırıp beline taktı. Öncekinden daha ağırlaşmıştı. Sadece biraz ama içini mutlulukla doldurmaya yetiyordu.

Vadiden bir şamata koptu ve şarkılar başladı. İnsanlar Nanion ve Ethena’yı uzaktan görmüş, onlara doğru koşuyorlardı.

Ethena elini nazıkçe Lief’in koluna koydu. “Bir süre bizimle kalın.” dedi. “Burada dinlenebilir, bol bol yiyip içebilir ve rahat edebilirsiniz. Burada önünüzdeki yolculuğunuz için gücünüzü yeniden kazanabilirsiniz.”

Lief, Barda, Jasmine ve Manus’a bakıp yüzlerinden beklediği şeyi okudu.” D’Or güzeldi, hava temizdi. Ama...

“Teşekkür ederim.” dedi. “Ama bizi Raladin’de bekliyorlar.”

Hoşça kal deyip Ethena ve Nanion’u halklarıyla kucaklaşmaya bıraktılar. Çanların sesi kulaklarında çınliyordu. Kayalara tırmandılar, geçitten geçtiler ve geldikleri yoldan uzun ve yorucu geri dönüşe başladılar.

Önlerinde ve arkalarında mutluluk vardı. Ralad’ların neşesini sadece hayal edebiliyorlardı.

Birkaç gün dinlenme, diye düşündü Lief. Birkaç gün arkadaşlarla öyküler anlatma, gülme ve müzik. Ve sonra, başka bir yolculuk, başka bir macera.

İki mücevher bulunmuştu. Üçüncüsü onları bekliyordu.